

SAYI: 01 17-31 EKİM 2003 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

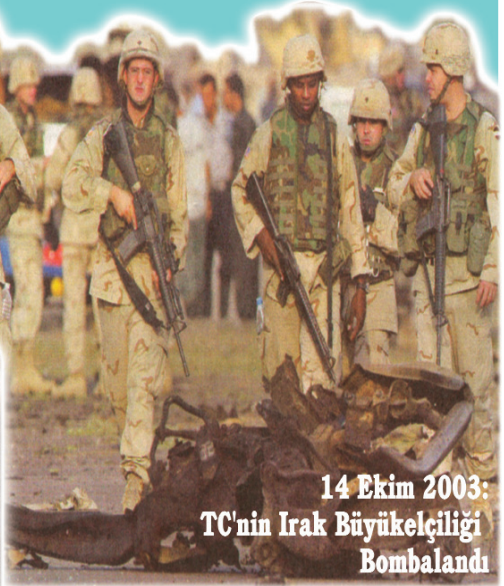
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

ABD-TC:

ÇÖKÜŞ İTTİFAKI

12 Ekim 2003:
ABD'nin Irak'taki
CIA Merkezi Bombalandı

14 Ekim 2003:
TC'nin Irak Büyükelçiliği
Bombalandı

•Afrika'da
Demokrasi ve
Sosyalizm
Mücadelesi

•Bütün Halklar
Mutlaka
Ayğa
Kalkacak

•Filistin
Devrimiyle
Dayanışmaya

•Almanya'da
1 Eylül
Selamlandı

•Devrimi
Pratik
Olarak
Örgütlemek

Sunu,

Yeni bir dergide okurlarımızla buluşmanın sevinçiyile merhaba. Yeni Evrede Mücadele Birliği, bu yeni dönemde adına uygun olarak sıçramalı bir gelişim gösterecektir.

İlk sayımızı çıkarırken okurlarımızdan birer doğal muhabir gibi davranmalarını beklediğimizi belirtmek istiyoruz. Bir haberin nasıl yapılacağı konusunda elimizde okurlarımıza sunabileceğimiz hazır bir reçete yok; sadece şunları söyleyebiliriz: Habere konu olan olayın yeri, zamanı, kimler tarafından gerçekleştirildiği mutlaka yazılmalı. Olayın okuyucularımız tarafından doğrudan aktarılması yerine, kendi yorumlarıyla ve pratik-politik sonuçlar çıkarılarak, haber-yorum şeklinde aktarılması daha yerinde olur. Yine, eğer olanak varsa olayın fotoğraflanması ve dergimize gönderilmesi çok iyi olacaktır. Herkesin kendisini devrimci bir yayın faaliyetini bu tür yazı, resim ve fotoğraflarla beslemek konusunda sorumlu hissetmesi gerekiyor.

İlksayımızın başyazısı Afrika'da demokrasi ve sosyalizm mücadelesi üzerine, Afrika, adı açlık ve yoksullukla anılan bir kıta. Yıllar yılı emperyalist ülkelerin sömürgeciliği altında kalmış olan kıta; dünyanın vicdanına batmış bir diken gibidir. Başyazı, Afrika'nın kurtuluşunun demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin yükselmesi ve dünya proleter hareketiyle daha bütünlüklü yürümesiyle mümkün olacağını vurguluyor. Afrika'da sınıfsal ayrışmanın gerçekleşmiş olması, Afrikalı işçi ve emekçileri proletaryanın bağımsız sınıf bayrağı altında toplanmaya zorluyor. Başyazımız artık Afrika'da mücadelenin ulusal kurtulustan farklı olarak toplumsal kurtuluşa yöneldiğinin altını çiziyor.

Bu sayımızın gündemini TC devletinin savaş ilanı anlamına gelen Irak'a asker gönderme tezkeresinin kabul edilmesi oluşturuyor. Tekelci sermayenin savaş hükümeti, kan parası karşılığında işçi ve emekçi çocuklarını savaşa sürüyor. Savaşa karşı barış isteminin Lenin'in deyimiyle "Uysal bir dilek" olmaktan öteye gitmeyeceği böylece bir kez daha anlaşılmış oldu. Savaşları durdurmanın tek yolunun devrimleri yükseltmek olduğu açıkça görüldü.

Son dönemde öğrenci eylemlerinde bir yoğunluk gözlemleniyor. Bunun sıçramalı bir gelişime yol açacağını söylemek gerekiyor. Gençliği üniversite sınırları içine hiç kimsenin hapsedemeyeceği son eylemlerle daha iyi anlaşıldı.

Önümüzdeki süreç, Filistin, Irak, Türkiye... ve dünyanın her yerinde devrimin kendisini daha yakıcı bir şekilde hissettireceği bir süreç olacaktır.

Yeni yayın dönemimizde bizler de buna uygun bir yayının faaliyeti içinde olacağız. Bir sonraki sayımızda buluşmak dileğiyle.

MÜCADELE BİRLİĞİ DAĞITIMCILARINA SİLAHLI SALDIRI!

BASINA VE KAMUOYUNA

5 Ekim 2003 tarihinde İkitelli semtinde Mücadele Birliği dergisi dağıtan okurlarımıza önce resmi polisler fiili olarak saldırmış, saldırı karşısında okurlarımızın kararlı bir tavır göstermesi üzerine bu kez sivil ve resmi polisler okurlarımız üzerine ateş açmıştır. Bu saldırılardan yara almadan kurtulmayı başarabilen okurlarımız, sloganlar atarak dağılmışlardır.

İkitelli semtinde Mücadele Birliği, savunduğu devrimci görüşlerle ve buna uygun devrimci pratikle işçi ve emekçilerin geniş sempatisini kazanmıştır. Bu, yıllar yılı süren özverili ve yoğun bir çalışmanın ürünüdür. Polis, bölgede daha önce de okurlarımıza yönelik baskı ve tehditlerde bulunmuş, saldırılar gerçekleştirmiştir. Bütün bu saldırılar karşısında İkitelli emekçi halkının büyüyen desteğiyle Mücadele Birliği gelişmiş ve güçlenmiştir. Bu tür saldırılar devrimin gelişimini engellemeye, işçi sınıfı ve emekçilerin sesini susturmaya yöneliktir. Bugüne kadar devrimin canlı gelişimini işçi ve emekçilere anlatmayı tarihsel sorumluluğu olarak gören Mücadele Birliği, bundan sonra da tüm varlığıyla bunu yerine getirmenin mücadelesi içinde olacaktır. Okurlarımıza sıkılan kurşunlar, tekelci kapitalist sistemin yıkılışını engelleyemeyecektir. Okurlarımıza yönelik bu silahlı saldırı, ne kadar somut bir gerçeklikse, devrim de o kadar somut bir gerçekliktir.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
DEVİRİMCİ BASIN SUSTURULAMAZ!**

MÜCADELE BİRLİĞİ

AFRİKA'DA DEMOKRASİ VE SOSYALİZM MÜCADELESİ

Afrika'da emperyalistler arası rekabetin yoğunlaşmasıyla birlikte, kıta, tarih sahnesinde bir defa daha öne çıkmaya başladı. Bu, kıta için, tarihsel olarak ilk öne çıkışı değil. Afrika, dünya tarihi içerisinde, farklı zamanlarda öne çıktı. İlk dönemler sömürgeciler açısından önem kazandı. 20. yüzyılda kendi insanlarının gözünde önem kazandı. Bunların her biri farklı tarihsel dönemlere denk düşer.

Batının gözünde Afrika sömürge olarak önem kazandı. Ama sömürgecilğe asıl önem kazandıran köleciliktir. Batılı kapitalistler kıtaya ayak bastıklarında özgür insanla karşılaşır. Özgür insanlar ancak zor yoluyla köleleştirilebilirler. Burada özgür insanlar zor yoluyla ele geçirildi. Ve köle ticareti batılılara büyük kar sağladı. Hem köle ticareti, hem köle emeği kapitalistlere tatlı karlar getirdi. Amerikan tarımı büyük ölçüde köle emeğine dayanıyordu. Marx'ın belirttiği gibi kölecilik olmasaydı Amerikan pamuğu olmazdı. Köle emeği Güney'e öyle tatlı karlar getiriyordu ki, bunu kaybetmemek için Kuzey ile iç-savaşa bile girdi.

Afrika'nın özgür insanların bir kısmı ana yurtlarından koparılıp götürüldü, kalanları ise sömürgeci yönetimin egemenliği altına alındı. Ama bu, uzun süren savaşlara yol açtı. İnsanlar özgürlüğü kaybetmemek için her türlü zorluğu ve ölümü göze aldılar. Köle avcıları, köle tüccarları zorla ele geçiremedikleri insanları hile yoluyla ele geçiriyorlardı. İnsanlar, köle avcılarına karşı, sömürgecilere karşı özgürlüklerini ve bunun maddi araçlarını savundular. Taban tabana zıt iki ekonomi tipi karşı karşıya geldi. İkisi arasında savaş sürüp gitti. Anti-kapitalist ayaklanmalar her yere yayıldı. Buradaki anti-kapitalizm, insanların, kapitalizmin yıkmaya çalıştığı ekonomik temeli koruma mücadelesiydi. Ancak bugün, anti-kapitalizm -proleter mücadele temelinde kapitalizmin yerini alacak, daha yüksek bir toplum için mücadele demektir.

Kapitalistlerin Afrika'da uyguladığı sömürgecilik, kimi farklılıklarla modern sömürgecilik örnekleri olan Amerika ve Avustralya'da da uygulanıyordu.

Kapitalizm gittiği yere kendi üretim ilişkilerini götürür. Kapitalist üretim biçimi, gittiği yerlerdeki eski üretim biçimini önce

böler, sonra onun yerine kendi egemenliğini geçirir. Kapitalistler buradaki maddi koşulları geliştirirler. Bunu kendi istekleri dışında, halk yığınlarının katledilmesi ve sefaleti pahasına yaparlar. Sonuç olarak sömürgecilğe son verecek bütün koşullar da yaratılmış oluyor.

Ulusal kurtuluş mücadelesi bu koşullarda doğdu ve gelişti. Ulusal kurtuluş hareketinin klasik biçimi, ulusal bağımsızlığı hedefleyen hareketlerdir. Bunlar, genel olarak burjuva önderliklidir. Latin Amerika, Asya, Afrika bu hareketlerin klasik biçimlerine sahne olmuştur. Bir de, proletaryanın varlığına ve proletarya partisinin örgütlenmesine bağlı olarak, klasik örneklerden farklı, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizmi hedefleyen Vietnam örneği var. Yani ulusal-sınıfsal kurtuluş örneği.

Afrika, kapitalizmin farklı farklı gelişmesine ve başka tarihi nedenlerle mücadelenin farklı örneklerine sahne oldu. Afrika'nın bir çok ülkesinde ulusal kurtuluşun klasik biçimleri görülürken, Güney Afrika'da ırk-ayrımcılığa karşı mücadele ve proleter sınıf savaşı iç içe verildi. Burada, kapitalizmin gelişmesine ve proletaryanın varlığına bağlı olarak komünist partisi ortaya çıktı. Irk-ayrımcılığın perdelemesine rağmen, proleter mücadelenin çeşitli biçimleri de ortaya çıktı. Irk-ayrımcılığı resmi politika olarak sona erince proletaryanın sınıf savaşı da serpilip-gelişme gösterdi. Angola, Mozambik, Gine Bissau kurtuluş hareketleri, sosyalist sistemin ve uluslararası proletarya hareketinin etkisi ve desteğiyle verildi. Bu da, bu ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketinin, klasik biçimlerinden daha ileri örneklerinin yaratılmasına yol açtı. Bu ülkelerde, ulusal kurtuluşun yanında, proletaryanın sınıfsal kurtuluş mücadelesi de baş gösterdi. Kapitalist temelde, bir sınıfsal ayrışma gerçekleşti. Sınıfsal ayrışma, kurtulmuş sonra iç-savaş biçiminde patlak verdi. Bir yandan emperyalizmle işbirliğine yönelenler, diğer yandan sosyalist sistemle sıkı ilişki içinde olmak isteyen devrimci güçler:

Bu çatışma, kendini teori alanında da gösterdi. Amilcar Cabral, yürekli, tutkulu bir devrimci olarak, Afrika'da, teorisi ile, eylemi ile örgütçülüğü ile derin bir iz bıraktı. Sömürgecilik üzerine derinlikli bir kavrayışı temsil eden F.Fanon yayınladığı manifestosunda, sömürgecilikten kurtulmuş halklara sosyalizme yönelmeleri çağrısı yaptı. Bütün bir tarihsel kesit boyunca ve günümüze uzanacak kadar, sosyalizm etkisini her alanda hissettiriyor.

Afrika'nın klasik sömürgecilikten kurtulmuş ülkeleri, maddi temelin ve proletarya hareketinin zayıflığı, bazı yerlerde ise, böyle bir hareketin olmaması nedeniyle, burjuva önderliğe bağlı olarak yeni-sömürgecilik ilişkisine giriyor. Bu ilişki altında, kapitalizm, bir yandan buradaki maddi koşulları geliştiriyor, öte yandan ise, maddi araçlara el koyacak devrimci güçleri de arttırıp, geliştiriyor. Emperyalizmin burada iyice yoğunlaşması, ekonomik ilhaki sonuna kadar varırma çabası, devrim mücadelesinin bütün kıtaya yayılmasını hızlandırıyor. Bütün bu gelişmeler sonucunda, buradaki mücadele artık ulusal kurtuluşun farklı olarak toplumsal kurtuluş mücadelesine dönüşmüştür. Yani artık buradaki mücadele, demokrasi ve sosyalizm mücadelesidir. Bu yönüyle, dünyadaki proletarya hareketiyle daha bütünlüklü yürüyecektir.

BİR KAŞIK SUDA FIRTINA

DEHAP'la ilgili bir mahkeme kararının Yargıtayca onanması üzerine parlamento ve seçimler üzerine bir fırtına koparıldı. Öyle ki, DEHAP'ın oylarının iptali ya da seçimlerin yenilenmesi emekçi sınıflar ve Kürt halkı dahil sanki tüm toplumun en önemli sorunumuş gibi yansıtıldı. Sosyal-reformistler ve oportünistler de, burjuva cepheye koparılan bu yaygaraya tam koro halinde katıldılar. Seçmen oylarının "demokrasi" bağlamında ki faziletleri, seçmen iradesi, oyların iptali durumunda demokrasinin alacağı yara vb. üzerine sayfalarca yazı yazıldı, yüzlerce demeç verildi, açıklama yapıldı. Bütün bu toz-duman içinde burjuvazinin sınıf çıkarları açısından dişe dokunur tek açıklamayı Meclis Başkanı yaptı. Meclis Başkanı, "Meclisimiz şaibeliymiş gibi davranılmasın" diye buyurdu.

Ama zaten bu tartışmaya katılanların tümü, reformistler dahil, meclisin itibarını kurtarmayı kendine dert edinmişti. Yani, hepsinin çabası, ortaya çıkan durumdan kendi çıkarları için yararlanmak yönündeydi. Kimisi, durumu olduğu gibi korumaya çalışıyor, kimisi ise fırsattan yararlanıp mecliste birkaç sandalye kapmak istiyordu. Ama her iki taraf da -sosyal reformistler, AKP ile birlikte birinci taraftaydılar- kendi çıkarlarını "demokrasinin" çıkarları olarak toplumun önüne sürüyordu.

Tartışmaya son noktayı Yüksek Seçim Kurulu koydu. Toplam yedi kişiden oluşan kurul oyların iptali istemini reddederek, birincilere göre "demok-

rasi"yi kurtardı. Ama, içinde sosyal-reformistlerin bulunduğu cepheye göre 'demokrasi' bu kararla kurtulurken, burjuva sınıfın öteki cephesine göre bu kararlar "demokrasi" batmıştı ve onu saplandığı bataktan ancak bir erken genel seçim kurtarabilirdi. Yani biz buna 'Meclis şaibe altında kaldı' diyebiliriz. İşe bakın ki bir burjuva kurumunu gözden düşürmek burjuvazinin bir fraksiyonuna; itibarını kurtarmak ise sosyal reformistlere kaldı.

Değersiz Bir Kuruma Atfedilen Önem

Gerçekten, DEHAP'ın oylarının var ya da yok sayılması çok mu önemliydi? Kürt halkının fazla itibar etmediği seçimler ve parlamentonun bileşimi Kürt halkının özgürlük mücadelesi

bağlamında çok mu anlam taşıyorlardı? Şüphesiz, bu devlet ve sistem hakkında az çok sağlıklı düşünceye sahip her emekçi Kürt bu sorulara olumsuz yanıt verecektir.

Her şeyden önce, parlamentonun, ne bir otoritesi ne de bir değeri vardır. Devletin faşist karakterinden kimsenin şüphesi yok. Faşizm ise, biçimde olmasa bile, özde yargı, yasama ve yürütme gücünün tek elde toplanmasıyla siyasal bakımdan karakterize olur. Tekelci sermaye, kanlı bir diktatörlük olarak faşizmi uygularken devlet mekanizmasına ait bu kurumları, biçimsel olarak korusa da, işlev olarak tek elde toplamaya bakar. Bazen bu kurumları, örneğin parlamentoyu kendi eliyle bombalar -Şili'de olduğu gibi-, bazen kapatır -12 Eylül faşizminde olduğu gibi-, bazen de şeklen korusa da tüm yetki ve otoritesini çeşitli biçimlerde kendi eline alır. Türkiye'de tüm önemli toplumsal sorunların çözümünde, tekelci sermaye cephesinde ilk ve son sözü söyleyen parlamento değil ordu, polis ve devletin üst bürokrasisidir. Bu, o kadar açık ki üzerinde söz söylemeye bile değmez.

Yine de, düşünebilmeleri için sosyal reformistlere bir-iki örnek verelim. Birincisi 1994 yılında DEP milletvekillerinin başına gelenlerdir. DEP milletvekillerinin yaka-paça, tartaklanarak ve

aşağılanarak polis şefleri tarafından gözaltına alınışlarını kimse unutmamış olamaz. Bu, tekeli sermaye diktatörlüğü tehlikeye girdiğinde milletvekili dokunulmazlığının beş paralı bir değeri olmadığına iyi bir örnektir. İkincisi, Erbakan'ın başına gelenlerdir. Aynı tekeli sermaye, komünizm düşmanlığının bu has adamını dahi, çıkarları gerektiğinde, parlamento filan dinlemeden, generalleri devreye sokarak başbakanlıktan alabileceğini gösterdi.

Elbette, bütün bunların arkasında yatan temel olgu iç-savaş ve devrimci durumdur. İç-savaş ve devrimci durum, tekeli sermayeyi, bütün temsili kurumları, göstermelik bile olsalar, bir tarafa itmeye ve diktatörlüğünü en açık, en yalın şekilde icra etmeye zorlamıştır. Yoksa, katil faşist Mehmet Ağar'ın "bin operasyon"u nasıl izah edilebilir. İç-savaş ve devrimci durum koşullarında toplumun uzlaşmaz karşıt sınıfları; ezilenler ve ezenler önergelerle, yasa tasarılarıyla değil, sokak gösterileri diliyle konuşurlar. Tam da bu nedenle, iç-savaş, devrimci durum koşullarında parlamentonun bir değeri kalmaz. Bunun ilk varan farkına genellikle burjuvazi olmuştur. Proletaryayı ve diğer emekçi sınıfları kendi denetiminde tutmanın etkili bir aracı olmaktan çıktığını anladığı anda burjuvazi parlamentoyu daima bir kenara itmiştir. Parlamento, seçimler, oylar açısından 90'lı yılların başından bu yana süregelen ve gittikçe derinleşen durum budur. Tekeli sermaye, kendi egemenliğini ciddi bir tehdit altında gördüğünde, bir temsil aracı olarak değil ama emekçi sınıfların dikkatini devrimci eylemden, sokaktan çekmek için parlamento aracılığıyla kullanmıştır. Çünkü, tekeli sermaye Süleyman Demirel'in sözleriyle ifade edilen şu gerçeğin farkındadır: Reformistlerin desteğiyle "seçimler sokakları temizler"

Peki, başka ne işe yarar seçimler? DEHAP'la ilgili son tartışma, temsiliyet anlamında, hiçbir işe yaramadığını göstermiştir.

Dikkatleri

Nereye Çevirmeli?

Parlamentonun faşizmin üstünü örten bir incir yaprağı kadar dahi olmadığını her gün karşımıza çıkan sayısız olay ve olgu gösteriyor. Irak'a asker gönderilmesiyle ilgili son oylama bunun bir başka örneği olmuştur. Irak'a asker gönderme kararının ABD -Türk ordusu- Türk hükümeti arasında çok önceden alındığı; parlamentoya alınmış bu kararı onaylamaktan başka bir iş düşmediği son örnekten de anlaşılmadı mı? İşte böyle bir parlamentonun seçimi için verilmiş, sonra da çöpe gitmiş iki milyon

oy'un bugün kimin hanesine yazılacağı

ğ
Kürt halkının özgürlük savaşını açısından ne önemi var?

Hiçbir önemi yok. Fakat, Kürt halkını sistemle barıştırmak, uzlaştırmak isteyen Ulusal Kurtuluş Hareketi ve sosyal reformistlere sorarsanız önemi çok... Çünkü oy denen şey onlar için en kutsal şeydir; çöpe atılmış olsa da! Oysa, bugün parlamentoda hangi parti bulunmuş olsa, ABD-TC Ordusu-Hükümet tarafından alınan tüm önemli kararları onaylamak, yasaları çıkarmak durumunda olacaktı.

Belli ki, DEHAP'ın ve sosyal reformistlerin tepkisi işin özüne yönelik değil. Yani onlar için temel sorun Kürt halkının kendi kaderini tayin etmesi ve bu amaç için etkili yöntemlerin, sonuç alıcı mücadele biçimlerinin bulunması değil. Onlar için temel sorun, çok kutsal saydıkları oy'un kimin hanesine yazılacağıdır. Başka bir ifadeyle, onlar Kürt halkının özgürlüğü ile, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkıyla değil, parlamentonun yapısı ve oylarla ilgililer. Parlamentoda birkaç sandalye kapmak ve düzenle uzlaşmak; sistemle, egemen sınıfla barışmak... İşte onların tek derdi budur. Düzene yardımcı olma vaatleri de bu yüzden. İşte bir örnek:

"Tarihi çözüm anları vardır... Böylesi anlarda düzene, salt muhalefet etmekle yetinmek, politikayı eleştiriyi sınırlamak yeterli değildir ve istenilen sonucu da vermez. (...) Kürt demokrasisi güçlerine düşen görev kaba muhalefet anlayışıyla sistemi zorlamak değil, gelişen süreci hızlandırmak, pozitif politikalarla sistemin önünü açmaktır. Bunun koşulları oluşmuştur; zemini her zamankinden daha güçlüdür." (Özgür Gündem, 27 Mart 2003)

Dün sisteme yardımcı olacaklarını böyle ilan edenler, bugün sistemin önemsiz bir uygulaması karşısında niçin kıyameti koparıyorlar?! Bugün Kürt halkına hakaret yağdıran sistem, dün yardımcı olacağını, önünü açacağını ilan ettiğiniz aynı sistem değil mi?

Kürt halkının bütün bu tutarsızlıkları, özgürlük savaşına zarar veren bu politikaları gerektiği gibi değerlendireceğinden kuşku yok.

Özgürlüğü için ayağa kalkmış ve çetin bir savaşa girmiş Kürt halkının devrimci sezgisine güvenilmelidir. Nitekim Kürt

halkı, uzun savaşın ürünü devrimci sezgiyle son tartışmaların kendi özgürlüğü açısından önemsizliğini kavramış; bu yüzden bu tartışmalara hiç ilgi göstermemiştir.

Kürt halkı, kendi özgürlüğü için dikkatlerini parlamento ve orada dönen dolaplara değil, sokaklara devrimci kitle eylemine çeviriyor. Özgürlük savaşının zaferi için gerekli olan da budur. Parlamentodan reform kararları çıksa bile bunlar Kürt halkının özgürlüğü değil, ezilen ulus konumunun pekişmesi işine yarayacaktır. Çünkü, "reformist bir değişiklik egemen sınıfın iktidarının temellerini sarsmayan bir değişiklik, aksine bu sınıfın egemenliğini koruyarak verdiği bir tavizdir sadece. Devrimci olan iktidarın temelini sarsar."

Kürt halkı, özgürlüğü için, iktidarın temelini sarsan yoldan ilerleyecektir.

Siyaset budur işte!

“BÜTÜN HALKLAR MUTLAKA AYAĞA KALKACAK”

Dünyanın bütün dikkatinin Ortadoğu'ya ve Filistin devrimine yöneldiği bu günlerde biz de Filistin devrimi, orta-doğunun geleceği, İsrail'in son saldırıları, ABD'nin İsrail'e pervasız desteği konusunda Filistin halkının temsilcisi Filistin Büyükelçisiyle görüştük. Söleşti daha çok sohbet ortamında dostça geçti ve ilişkilerin sürdürülmesi konusunda karşılıklı istekler ifade edildi. Bu sohbetin en önemli bölümlerini okurlarımızla paylaşmak istedik.

Mücadele Birliği: Sayın Büyükelçi; öncelikle belirtmek isteriz ki, bizim Filistin davasıyla ilişkimiz çok eskiye dayanıyor. Deniz Gezmişlerden, yani 70'lerin başından beri Filistin'le ilgiliyiz. 1982 ve 1986'da Filistin halkının özgürlüğü ve Filistin Devrimi için savaşırken ölen yoldaşlarımız var.

Sondan başlayalım. İsrail Suriye'ye saldırdı. Lübnan'ı tehdit etti. Filistin'deki saldırıları kesintisiz devam ediyor. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Büyükelçi: Şu anda en bunalımlı, en zor dönemimizdeyiz. Sebeplerine gelince...

En önemli sebep, bize göre, Arap hükümetlerinin aldıkları tutum.

İkinci olarak, eskiden Sovyetler birliği vardı. İki kutup, iki güç vardı. Şimdi bu denge bozulmuş durumda. Günümüzün biçimlenişinde bu, çok önemli bir durum.

Üçüncü sebep ise, İsrail'de bulunan sağ kesim. Bu, çok gerici, faşist bir grup. Başında da vampir Şaron bulunuyor. Çevresine topladıklarıyla birlikte, bunlar bir çetedir. Kesinlikle yönetim/hükümet falan değil. Bir çete. Ne yazık ki, adına hükümet denen bu çetenin arkasında ABD var. Bunlar, ABD'nin koruyucu şemsiyesi altındalar, ve bu sayede, bugün istediklerini yapabiliyorlar.

Örneğin, İsrail Suriye'ye saldırıyor; ABD çıkıp “Suçlu Suriye'dir” diyor. Yani Suriye'yi suçluyor. Vurani değil, vurulani suçluyor.

Mücadele Birliği: Hatta daha da ileri gidersek, Bush'un ağzından, “ben de olsam aynısını yapardım” diyebilecek kadar pervasız davranıyor.

Büyükelçi: Tabii, çok doğru. Ama tüm bunlara rağmen, Filistin halkı mücadelesine devam ediyor. Liderini savunuyor; Yaser Arafat'ın önderliğinde mücadelesini sürdürüyor.

Mücadele Birliği: Şüphesiz öyle. Zaferin Filistin halkının olacağına yürekten inanıyoruz. Süreci çok yönlü

olarak kavramak ve elimizden neler gelebileceğini öğrenmek için soruyoruz

ABD'nin son tavrı, son saldırıları... İsrail'in yanında ilk kez böylesine pervasız yer alışı, Irak'ın işgali, Afganistan, çeşitli ülkeleri tehdit etme... tüm bunları göz önünde bulundurarak... ABD'nin III. Dünya Savaşı'na doğru gittiğini söyleyebilir miyiz?

Büyükelçi: Kiminle savaş? Karşısında güç yok ki! Sadece tek süper güç ABD var.

Mücadele Birliği: Filistin, Irak, Afganistan ve dünyanın daha pek çok halkıyla ABD arasında bir savaş var zaten..

Büyükelçi: Elbette. Ve umuyorum ki, tüm halklar, bizim gibi ayağa kalkarlar. Eninde sonunda bu olacak. Muhakkak olacak.

Şunu söyleyebilirim. ABD, askeri gücüyle savaş alanında kazanabilir ama, barış alanında asla.

Mücadele Birliği: Filistin halkının başeğmez tutumu, Irak halkının direnişi ve esasında Afganistan'da da devam etmekte olan direniş, ve bura da eklemeliyiz, Türkiye'de de mayalanan ayaklanma... bütün bunlar ABD'nin Ortadoğu planlarını bozacak nitelikte. Bu durum, bizi fazlasıyla umutvar ediyor. Özellikle Filistin halkının uzun yıllardır İsrail siyonizmine ve ABD emperyalizmine karşı verdiği savaş; bugün Irak halkının verdiği savaş, bizi ümitlendiriyor.

Büyükelçi: Evet, umutluyuz. Sadece Ortadoğu halklarının değil, tüm dünya halklarının ayaklanmasını istiyoruz. Böylelikle tek kutuplu denge bozulacaktır.

Özgürlük, türlü yemeğine benzemez. Biraz ordan, biraz buradan özgür olunmaz. Tek bir özgürlük vardır, o da tümden özgür olmayı ifade eder. Tüm halklar özgür olmalıdır.

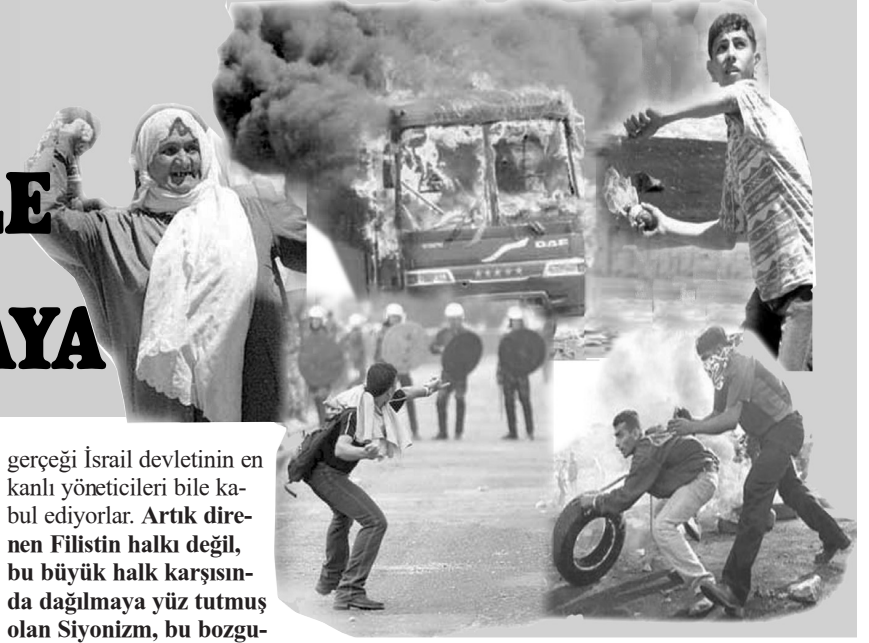
Bir İspanyol arkadaşım var, kendisi bir yazar. Bir gün şöyle söyledi: “Geceleri gözüme uyku girmiyor. Uyuyamıyorum. Çünkü kendimi özgür hissetmiyorum”. “Neden” diye sordum. “Çünkü dünyada özgür olmayan pek çok halk var. Bunların başında da Filistin halkı geliyor” dedi. Bir başka İspanyol arkadaşım ise, şöyle söyledi: “Ben, Filistin halkını çok kıskanıyorum. Siz kıskanılacak bir halksınız. Çünkü özgürlüğünüz için savaşıyorsunuz. Özgürce, özgürlüğünüz için savaşan tek halksınız. Bu yüzden kıskanıyorum.”

Mücadele Birliği: Biz de bu görüşlere katılıyoruz. Ortadoğu'da bir özgür halk varsa, o da Filistin halkıdır. Çektiği bunca acılara rağmen -ki bu acıları yüreğimizde hissediyoruz- özgürlüğünden asla taviz vermiyor. Bu yüzden, Filistin halkının kendi kaderini gerçekten özgürce tayin edeceğine eminiz.

Bize zaman ayırdığınız için teşekkürler.

Büyükelçi: Ben teşekkür ederim.

FİLİSTİN DEVİRİMİYLE DAYANIŞMAYA

Geçtiğimiz haftalarda, 27 Eylül’de, Filistin’deki İkinci İntifada’nın yıldönümü bütün dünyanın emekçileri tarafından eylemlerle selamlandı. Elli yılı aşkın bir süredir, İsrail siyonist devletin işgaline karşı savaşıyan bu bir kaç milyonluk halk, tüm dünyaya yenilmez bir dev olduğunu kanıtladı. Sadece Siyonizme değil, emperyalizme ve bölgenin tüm gerici Arap iktidarlarına karşı meydan okuyan Filistinliler, dünyadaki milyarlarca emekçinin ve ezilen halkların umudunu, coşkusunu ve kendine güvenini ayaklandırıyor.

Buna karşılık emperyalizm, İsrail devletine her türlü desteği sunmakla kalmıyor, tüm bölgeyi kan ve ateş içinde bırakacak bölgesel bir savaş için Siyonizmin ipini serbest bırakıyor. En son, ABD’nin Suriye’yi açıklan tehdit etmesinin hemen ardından, İsrail’in Şam’ı bombalaması, Filistin devrimi karşısında emperyalist sistemin ne denli dengesizleştiğini gösteriyor. Her şey, ayaklanmalar, proleter devrimler ve emperyalizmin çöküşünü ifade eden “Che Yüzyılı”na uygun bir seyir izliyor.

Yenilmez Bir Halk: Filistinliler...

Filistin’de İsrail siyonizmine karşı kurtuluş mücadelesi elli yılı aşkın süredir devam ediyor. Bu uzun dönem içerisinde Filistin halkı, nice katliamlar ve nice ihanetler gördü; topyekün sürgün edildiler, mülteci kamplarında onyıllar boyunca açlık ve sefalet içinde kırıldılar. Üzerlerine sadece siyonizmin değil, Ürdün ve Suriye’nin bombaları da yağdı. Fakat her defasında Filistin halkı küllerinden yeniden doğmayı bildi. Her defasında başı dik, boyun eğmez, hiç bir zorbadan aman dilemez biçimde ayağa kalktı. Ve her defasında bütün dünyaya gösterdi ki, silahlı ve örgütlü bir halk asla yenilmez. Bugün bu

gerçeği İsrail devletin en kanlı yöneticileri bile kabul ediyorlar. **Artık direnen Filistin halkı değil, bu büyük halk karşısında dağılmaya yüz tutmuş olan Siyonizm, bu bozgunu durdurabilmek için direniyor.**

Emperyalistler, siyonist İsrail devleti ve bölgedeki Arap gerici eliyle, Filistin halkının devrimci dinamiklerini yok edebilmek için her yolu denedi. Katliamlara ve topyekün sürgünlere, diplomatik yollardan devrimi boğma girişimleri eklendi. Filistin halkı 93 yılında Oslo’da imzalanan aşağılayıcı bir “barış” anlaşmasında tam yedi yıl kaybetti. Silahlı ve örgütlü Filistin halkı, kendi burjuva önderlerinin de dahil olduğu tüm bu politik oyunları her defasında bozmayı bildi. Bu bilinç ve birikimiyle Filistin halkı emperyalizmin Ortadoğu’daki varlığını ve egemenliğini tehdit eden bir numaralı etken oldu. Eğer bugün özellikle ABD emperyalizmi, Ortadoğu’nun her köşesinden kendisine yönelen bir öfke dalgasının baskısı altında bulunuyorsa, bunun başlıca nedeni Filistin halkının savaşıdır. Ortadoğu halkları kadar, dünyanın geride kalan tüm emekçileri de, emperyalist-kapitalist sisteme karşı öfkelerini haykırdıkları eylemlerde Filistin bayraklarını en önde taşıyorlar. Filistin’in bayrağı, tıpkı Küba bayrağı gibi, ya da Che’nin bayraklara taşınan silüeti gibi, emperyalizme karşı amansız ve uzlaşmaz bir kavgaın simgesi halini almıştır. Filistin halkı, bu ulaşılması güç olan büyük onuru kan ve can bedeli kazandı.

Ulusal Kurtuluşun Toplumsal Devrime

Filistin sorunu önce geçen yüzyılın başlarında İngiltere emperyalizminin, sonra İsrail siyonizminin işgaliyle başladı.

Daha sonra, işgale bağlı olarak, çok boyutlu sorunlarla devam etti. Filistin halkının topyekün mülteci konumuna getirilmesi, kamplarda geçen onyılların biriktirdiği sefalet, Filistinli emekçilerin yaşadığı olağanüstü yoksulluk, %60’lara varan işsizlik, su kaynaklarının hemen hepsinin siyonist işgalciler tarafından ele geçirilmesi, yerleşimciler sorunu vb... bütün bunlar Filistin halkını kesintisiz olarak daha derin ve köklü bir hareket içine sürükledi. Bu durum Filistin halkını sürekli daha radikal konumlara taşıyor. Filistin mücadelesi artık salt ulusal bir kurtuluş sınırları içinde kalamaz. **Çünkü bütün bu sorunların çözümü İsrail siyonist devleteine egemen olan mali sermayenin alaşağı edilmesi ile mümkündür. Böyle bir çözüm yalnızca Filistin halkını değil, Yahudi toplumunun emekçilerini de özgürleştirir.**

Filistin mücadelesinin toplumsal bir devrime doğru evrilmesi kaçınılmazdır. Ancak bu gidişin önünde durmaya çalışanlar ve diğer önemli engelleyici etmenlerin sözünü etmeden geçemeyiz. Bu etmenlerin başında bizzat Filistin’in burjuva güçleri bulunuyor.

93 yılında Oslo anlaşmasıyla kurulan Filistin Özerk Yönetimi, Arafat’ın başkanlığında burjuva kurumlar yarattı. Filistin halkı, bir de kendi burjuvaları tarafından sömürüldü, aşağılandı, aldatıldı ve baskı altına alındı. FÖY çevresine toplanan burjuvazi Oslo anlaşması yürürlükte kaldı.

ğı süre boyunca, rüşvetçilik ve yolsuzluklarla kendi halkının nefretini kazandı. Oslo anlaşmasını yırtıp atan ikinci intifada başladığında bu konuları sarsılan Filistinli burjuvalar, ayaklanmayı durdurmak için zaman zaman İsrail siyonizmiyle işbirliğine girmekten çekinmediler. Son gelen aşamada Filistinli burjuva yönetim, halkın devrimci savaşını önleyebilmek için olağanüstü hal ilan etmeye kadar işi vardırdı.

Burada bir kaç cümleyle Arafat'ın konumuna değinmek gerek. FKÖ kurulduğundan beri Filistin halkının temsilcisi olarak tüm dünyada kabul gören Arafat, bugün Filistin burjuvalarının çıkarlarının yanındadır. Burjuva sınıf, El-Fetih ve Arafat aracılığıyla Filistin devrimini kendi denetim altına almaya çalışıyor. Esasında Arafat, devrim toplumsal bir yönelime girmesin ve diğer Ortadoğu ülkelerine yayılmasın diye, bizzat Suudi gericiliği tarafından desteklendi. Sık sık İsrail tarafından ölüm ve sürgünle tehdit edilmesi, kargahının kuşatma altında tutulması, ve bunlar karşısında Arafat'ın teslimiyeti reddeden duruşu, onun sınıf konumunu unutmamızı gerektirmez. Aynı Arafat ikinci İntifada başladıktan kısa bir süre sonra, bu tür yöntemleri asla onaylamadığını söylüyordu. Edward Said'e göre, Filistin halkı, kendisini temsil ettiği için azarlanan, tehditlere maruz kalan Arafat'ı, salt bu nedenlerden dolayı sahipleniyor. Oysa Arafat Filistin devriminin önündeki en büyük engellerden biridir. Filistin halkı kendi burjuvalarından kurtulmadıkça özgürlük yüzü göremez.

Filistin devriminin önündeki bir diğer önemli engel dinci gericiliktir. Hamas'ın siyasi kanadı olan Müslüman Kardeşler örgütü geçmiş yıllarda, Ortadoğu'da Arap ulusalcılığının ve oldukça etkin olan Sovyetler Birliği sempatisinin önüne geçmek amacıyla bizzat emperyalizm tarafından finanse edildi. Hamas'ın da MOSSAD ile ilişkileri olduğu biliniyor. Bu gibi örgütler Filistin'de tutunabilmek için Siyonizm karşıtı söylem ve hareketlilik içine girmek durumunda kaldılar. Oysa HAMAS, Filistin devriminin belli sınırlar içinde kalabilmesi için emperyalizm ve siyonizmin emniyet sübabıdır. Şu anda derin dinsel çelişkilerin üzerini örttüğü bu gerçek, Filistin devrimi ilerledikçe daha da açığa çıkacaktır. İşte o zaman Hamas gibi dinci gericiler Filistinli devrimciler ve halkla çatışmaya başlayacak-

tır.

Bütün bu engeller Filistin halkı tarafından aşılacaktır. Bu halkta derin ve hiç bir zaman silinmeyecek bir sosyalizm sempatisi vardır. En başta Sovyetler Birliği olmak üzere, geçmişte sosyalist blok ülkeleri her zaman Filistin halkının yardımına koşmuştur. Sovyetler Birliği, 82 Beyrut kuşatmasında olduğu gibi, bir dünya savaşı tehlikesini de göze alarak Filistin halkının yanında yerini almıştır. Emperyalizm, Filistin halkıyla Sovyetler'i karşı karşıya getirebilmek için neler yapmadı ki! Yine de başarılı olmadılar. Bugün Filistin toprakları üzerinde komünist nitelikte gruplar ve önemli bir kitle desteğine sahip Marksist örgütler var. Emperyalizmin Hamas gibi gericileri ön plana çıkartmak için dünya çapında sürdürdüğü yoğun propagandaya rağmen, devrim derinleştiğçe Filistin halkı bu devrimci örgütlere daha kitlesel destek sunacaktır. Bugünden bu büyük gelişme yaşanıyor. Komünist ve devrimci savaşçılar Filistin devriminde öne çıkıyorlar.

Emperyalist-kapitalizmin çöküş yaşadığı bu yeni evrede Filistin'in kurtuluşu için ara yollar artık ömrünü tüketti: ya emperyalizmle işbirliğine gidilip kölelik farklı koşullarla devam edecektir, ya da toplumsal devrim yoluyla gerçek kurtuluş sağlanacaktır. Filistin halkı birici yola girmeyecek kadar bilinçli, deneyim sahibi ve savaşçıdır. Seattle ve Cenova ile başlayan emekçilerin emperyalizme dünya çapında saldırıları Filistin halkına cesaret veriyor. Dünya emekçileri Filistin halkından cesaretin sınırsız olduğunu öğreniyorlar.

Filistin Devrimi Ve Bu Topraklar

Filistin devriminin derin bir enternasyonalist karakteri vardır. Çelişkilerin karmaşıklığı ve köklü oluşu, bu bölgedeki her gelişmeyi dünya gündemine taşımıştır. Ayrıca onyıllarını Filistin toprakları dışında sürgünde geçiren Filistinli savaşçılar, bu küçük toprak parçasının ateşini tüm dünyaya cesaret dolu eylemlerle taşıdılar. Filistin halkı inanılmaz vahşilikteki katliamlardan asla yılmayarak, tüm dünya ezilenlerinin haklı bir desteği ve sempatisini kazanmıştır.

Filistin halkı dünyanın her bölgesindeki silahlı mücadeleleri destekledi. Filistinli örgütlerin eğitim kampları dünyanın her bölgesinden gelen silahlı savaşçılar için sürekli yanan bir devrim ocağı oldu. Hangi parti ya da örgüt silahlı mücadelelere yönelmişse, ilk adres Filistin toprakları

oldu. Filistin halkı da bu örgütlere kucağını sonuna kadar açtı.

Filistin toprakları Türkiye Kürdistan devriminin de bir eğitim ocağı oldu. Bu yolu ilk kez 1969 yılında Denizler ve THKO açtı. THKO'nun açtığı bu yoldan silahlı mücadeleciler başka örgütler de geçti. Ulusal Kurtuluş Hareketi ve Kürt halkı, Filistin devrimine çok şey borçludur. Çok şey verilen çok şey istenir. Filistin Devrimi en çok bu toprakların devriminin desteğiyle zafere ulaşacaktır.

1996 yılında imzalanan İsrail-Türkiye stratejik ittifakı, hem toplumsal devrimler karşısında Ortadoğu'da bir karşı-devrim odağıdır, hem de emperyalizmin bu bölgedeki varlığını ayakta tutan iki sac ayağıdır. Ayaklardan biri kırıldığında diğeri de devrilir. İsrail ve Türkiye faşizminin kaderleri bu noktada ortaklaşır. Bu nedenle MOSSAD, devrimin bastırılmasında TC'ye yardımcı olmak için bütün olanaklarını seferber ediyor. Abdullah Öcalan'ın tutuklanmasında MOSSAD'ın ne kadar etkin olduğu biliniyor.

19. yüzyılda Çarlık Rusya'sının Avrupa için anlamı neyse, bugün de İsrail'in Asya ve Afrika için anlamı odur. Çarlık Rusya'sı, gelişen devrimler karşısında, yıkılıp gitmeye yüz tutmuş feodal gericilik ve proleter devrimden korkan egemen burjuvazi için eski toplumun koruyucu gücüydü. Bu yüzden Çarlığı yıkan devrim, Avrupa'daki bütün taçların kaldırılmada yuvarlanmasına neden oldu. Bugün İsrail, bölgedeki bütün gericiler için emniyet sübabıdır. İsrail'in yenilgisi ve Filistin halkının zaferi bölgedeki bütün burjuva diktatörlüklerin ardına yıkılmasın anlamına gelecektir. Filistin devrimi, bölge devriminin can damarıdır.

Bütün bu nedenlerden dolayı Türkiye işçi sınıfı ve Kürt halkı Filistin devrimiyle dayanışma amacıyla öne atılmalıdır. Devrimci proletarya ve gençlik, Filistin devriminin önemini kavratmak konusunda daha ileri görevler ve sorumluluklar almalıdır. Her yerde Filistin devrimiyle dayanışmayı öne çıkartmalı, bu konudaki çağrılarımızı ısrarla sürdürmeliyiz. Tüm bu çabalar içinde asıl göstermemiz gereken şudur: **Filistin halkıyla gerçekten dayanışmanın tek yolu, bu topraklarda kendi tekeli burjuvalarımızın iktidarını silahlı zor yoluyla yıkmaktır.** Bu devrimci yolu pratik politikada yaşama geçirmeyen, geniş emekçi kitlelerin önüne bugünden devrimci iktidar hedefini koymayanlar, hiç boşuna Filistin halkıyla dayanışmanın sözünü etmesin. □

Filistin Devrimi... 50 yılı aşkın bir süredir emperyalizme-siyonizme ve Arap gericiğine karşı yenilmez bir halkın durarak bilmeden sürdürdüğü bir savaş, bir destan... Ölüm kusan siyonizmin vahşetine, Ramallah'ta, Elhalil'de, Cenin'de bedenlerine sardıkları ateş toplarıyla karşılık veriyor Filistin halkı. Bu savaş elindeki devasa teknik imkanlara, uzman teknik kadrolara ve tüm emperyalist dünyanın desteğine rağmen her saldırısında halkların nefretini kazanan ve yok oluşu yakınlaşan İsrail ile, özgürlük mücadelesini ölümü hiçe sayan eylemlerle besleyen Filistin'in ve onun "küçük generallerinin" öyküsüdür...

7'sinden 70'ine, tepeden tırnağa, örgütlü, baş eğmez bir halk... İşte, ellerinde taşlarla küçük generaller! İşte gözlerinde yaşlarla değil, savaş narası ağıtlarıyla analar! İşte ellerinde silahlarıyla gerillalar! İşte dünya halklarına ve halklarımıza özgürlüğün yolunu gösteren Filistin Destanı!..

Ariel Şaron bir kasap, bir vampir. Sabra ve Şatilla kamplarındaki katliamlardan tanyör dünya onu. Filistin halkı çok iyi tanıyor ve hafızasına yerleştiriyor.

Ve 27 Eylül 2000'de Şaron'un Kudüs'ü ziyaretine başlatıyor kavgasını: İntifada! Evet Şaron'a ve İsrail devletine verilebilecek en büyük cevap bu oluyor. İntifada o günden bu güne kadar sayısız savaşçının ölümsüzleşmesine rağmen Filistinlilerin özgürlük mücadelesi önüne çıkan bütün engelleri aşarak devam ediyor.

Bu süre zarfında yalnız kalmıyor Filistin halkı. Dünya halklarının enternasyonal eylemleriyle hayat buluyor. 3 yılına giren intifada sürecinde milyonlarca insan Filistin devrimine desteğini yüzlerce eylemde gösterdi. Filistin, emperyalizme ve siyonizme karşı savaşında yalnız değil. Yanı başında enternasyonalizmi pratik düzeyde örgütleyen milyonlar var. Dünya halkları Filistin halkının yanında.

Haklarımız, Filistin halkıyla kader birliği yapan, canını canının yanına katan yoldaşça bir dayanışma sergiliyor. Denizlerin açtığı enternasyonal dayanışma yolu Teğmen Ali'lerin Mustafa Çetiner'lerin, İmam Ateş'lerin ve sayısız devrim savaşçısının Filistin halkının özgürlük mücadelesinde ölümsüzleşmesiyle doruk noktasına ulaştı. Siper yoldaşlığına ve halklarımızın kopmaz bağlarla birlikteliğine vardı.

İşte böyle bir süreçte 3 yılına giren İntifadaya desteğimizi göstermek ve Filistin halkının özgürlük mücadelesini selamlamak amacıyla bizler de devrimci gençlik olarak ortak bir eylem düzenledik. Genç Yoldaş, Devrimci Proleter Gençlik (DPG), Yeni Demokrat Gençlik (YDG), Özgür Eğitim Platformu (ÖEP) ve Kaldıraç'ın yer aldığı bir eylem örgütledik. Eylemimizin amacı Filistin Devriminin yalnız olmadığını göstermek ve emperyalizmin işgali altındaki Irak halkıyla dayanışmayı yükseltmekti.

Eylemin politik ve teknik içeriğine ilişkin ortak noktalar belirlendikten sonra eylemimizi 24 Eylül'de 'devletin yıllardır "yaşaklı" ilan ettiği Taksim'de gerçekleştirdik. Balo sokağında toplanıldıktan sonra "İntifada Ruhuyla Anti-emperyalist Mücadeleyi

FİLİSTİN İntifadasını Taksim'den Selamladık

Yükselt!' sloganı yazılı pankartımızı açarak eylemimize başladık. Yaklaşık 40 kişilik gençlik grubuyla beraber "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Kahrolsun ABD

Emperyalizmi", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Filistin Devrimle Özgürleşecek", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol" sloganlarını haykırdık. Eyleme katılan kitlede coşku ve kararlılık ileri düzeydeydi. Yürüyüşümüzü İstiklal Caddesi boyunca sürdürdük caddede boyunca eylemin dışındaki insanlardan da alkışlı destek aldık. Yürüyüşümüz Mis Sokak önünde çevik kuvvet polisi tarafından durdurulmaya çalışıldı. Taksim Meydanı'na yürümekte ısrarlıydık. Eylemdeki kararlılık ve coşku kendini sloganlar atılmasıyla gösteriyordu. Polis saldırıya başladı.

Çatışma esnasında eylemci kitlede coşku ve kararlılık üst safhadaydı. "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Filistin Halkı Yalnız Değildir" sloganlarını haykırıyorduk. Etrafta biriken insanlar polise "Amerikan uşakları" şeklinde bağırarak ve bizi alkışlayarak eylemimize destek verdi.

Polis araçlarında da eylemimiz devam etti. Vatan Emniyet Müdürlüğü'ne götürülene kadar çevik kuvvet arabası içinde sloganlarla, marşlarla, zafer işaretlerimizle dışarıda bizi destekleyen kalabalığa seslendik. Eylemin başından sonuna kadar devrimci dayanışmanın ileri örneklerini gösterdik. Gözaltı sürecinde de hücrede üzerimizdeki baskılar devam etti. Hücrede de Leninistler ve diğer devrimci gruplardan arkadaşlarımız ortak bir tavırla sloganlarımızla, marşlarımızla başeğmez tavrımızı sürdürdük. Eylemimizin başlangıcından en son sürecine kadar tüm katılımcı gençlik örgütleri belirlenen disiplinle ve kararlılıkla hareket etti.

Sonuç olarak şunu belirtmeliyiz ki Filistin intifadasının Irak halkıyla dayanışma ekseninde gelişen bu ortak eylem birlikteliği, bu ortak devrimci zeminden hareketle daha da nitelikli ve kitlesel biçimler altında devam ettirilmelidir. İster enternasyonal düzeyde ister kendi coğrafyamızda faşizmin saldırılarına karşı devrim ve iktidarı hedefleyen ittifaklar hem gençliğin devrimci dinamizmini ileri sıratıyor hem de devrimci proletaryaya ve halklarımıza devrime hangi yollardan gideceğini gösteriyor.

Bu tür eylem birlikleri Türkiye ve Kuzey Kürdistan devriminin geleceği konusunda da can alıcı bir noktayı temsil ediyor. Biz Leninistler de devrimin omuzlarımızı yüklediği sorumluluk bilinciyle hareket ederek devrimimizi ileri taşıyacak birliklerin içinde yer almaya ve bu birlikleri ileri taşımayı kendimize görev biliyoruz.

**FİLİSTİN DEVRİMİLE ÖZGÜRLEŞECEK!
İRAK'TA NAMLULAR İŞGALCİLERE!
YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA!**

Filistin'in Savaş Bayrakları Şişli'de Dalgalandı

Filistin'de başlayan ikinci intifadanın, silahlı intifada'nın 3. yıldönümünde Filistin devriminin yanında olduğumuzu bir kez daha gösterebilmek için Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'ndaydık. Mücadele Birliği pankartımızı açarak, alana girmek üzere Perpa önünde toplanmaya başladık, kitlelerin Abide-i Hürriyet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçmesi üzerine biz de kortejde yerimizi aldık.

O sabah yağmaya başlayan yağmur, bizim coşkumuza engel olamamıştı. Savra Savra Hatta Nasr ve Mücadele Birliği pankartlarımızın yanı sıra Küba ve Filistin bayraklarımız, Che, Deniz posterleri ve kızıl bayraklarımızla başlayan yürüyüşümüzde sık sık "Savra Savra Hatta Nasr", "Ya Devrim Ya Ölüm", "Bütün İktidar Emegün Olacak", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Filistin Devrimi Yalnız Değildir", "Filistin Devrimle Özgürleşecek", "Filistin'de Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm" sloganları attık.

İstanbul Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nun düzenlediği bu mitinge çeşitli sivil toplum kuruluşları, öğrenci grupları, sosyalist dergi çevreleri, siyasi partiler katıldı. Alana geldiğimizde hızla bildirilerimizi dağıtmaya başladık. Platformdan konuşmalar yapılır müzik dinletisi verilirken biz de U düzeni almış, kızıl bayraklarımız ve Deniz Gezmiş posterlerimizi dalgalandırarak, önce ilkokul öğrencisi bir misafirimizin, daha sonra da yoldaşlarımızın okudukları şiirleri dinleyerek coşkuyla sloganlarımızı atıyorduk.

Mitingin genelinde daha önceki eylemlerde görülen coşkunun bulunmayışı, iki nedene dayanıyor. Birincisi bu eylemin Ankara'da miting yapan Barış ve Adalet Koalisyonu'na inat bir eylem olarak gündeme gelmesi ve hazırlığının yeterince yapılmamasıdır. İkincisi, mitingün organizasyo-

nundaki Özgür-Der gibi dinci-burjuva çevrelerin ağırlığının olmamasıydı.

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nun düzenlediği eylemde, dincigerici grupların özel bir etkinliği göze çarpıyordu. Oysa ki, bu

grupların siyasi niteliği en başta anti-komünisttir. Bu topraklarda dinci-gericilik, burjuva ideolojisinin diğer yüzüdür. Faşizmin yedik lastiği bu dinci-gericilerin Filistin'e destek eyleminde kürsüde bu derece etkin olmasının nedenini, bu çevrelere karşı son dönemde göze çarpan liberal yaklaşımlarda aramak gerek. Geçmişte Maraş'ta ve Sivas'ta emekçi halka karşı katliamcı yüzünü göstermekten kaçınmayan bu gerici çevreler, bugün suret-i haktan görünüyorsa, tek nedeni toplumda yüzlerinin teşhir olmasıdır. Kendine öncü misyonu biçenlerin bu gerici çevrelerle yolunu ayırmasının ne derece acil bir sorun olduğu bu mitingde bir kez daha görüldü.

Mitingde özellikle yasal-reformist partilerin ve Kürt halkının katılımının oldukça zayıf olduğu göze çarptı. Oysa ki, Filistin, Türkiye ve Kürdistan devriminin bir eğitim ocağı olmuştur. Filistin halkıyla dayanışmayı ciddiye almayan her hareket, bu topraklardaki devrim iddiasını da bir kenara koyuyor demektir. Yasal-reformist partiler için oldukça anlaşılır olan bu durum, Kürt halkı için anlaşılır değildir. □

ABD-TC: ÇÖKÜŞ İTTİFAKI

Irak'ın işgaline ortak olmakla işbirlikçilikte yeni bir aşamaya varan tekelleri sermaye ve Türk devleti, ABD ile kader ortaklığına gönüllüdür, isteklidir. Kimi burjuva çevreler, toplumun en geri kesimlerinde bile öfke uyandıran bu ortaklığı haklı çıkartabilmek için, ağır borç yükü ve ABD'nin oynadığı "Kürt kartı" karşısında, Türkiye'nin bu işbirliğine zoraki dahil olduğunun propagandasını yapıyorlar. Burjuvazinin bakışını yansıtan bu ifadeleri, sık sık reformist çevrelerden duymak da mümkün oluyor.

Geçtiğimiz hafta içinde meclis, ABD ile birlikte Irak işgaline ortak olmak amacıyla, Irak'a asker gönderme iznini onayladı. Türk devleti işgal altındaki Irak topraklarına on bin asker gönderme kararı aldı. Bu, işbirlikçi tekelleri burjuvazinin, uluslararası ve bölgesel çapta yöneliminin ne olduğuna ilişkin önemli ipuçları veren bir karardır. Bu kararın nasıl ve kimler tarafından alındığı gibi sorunlardan çok, bu yönelimlerin neler olduğunu kavramak çok daha önemlidir.

Bu topraklarda, emekçilerin ezici çoğunluğu, ne böyle bir savaşa ortak olmayı, ne de Irak'taki mevcut işgali onaylıyor. Geniş emekçi yığınları, bu duygu ve düşüncelerini bir çok kez sokak eylemleriyle dile getirdiler. Savaşın karşısında emekçilerin tutumlarını yansıtan eylemler neredeyse bir yıldan bu yana çeşitli biçimlerde sürüyor. Ancak, işbirlikçi tekelleri sermaye ve onun politik temsilcileri olan partiler bu kararı onaylamaktan çekinmediler. Bu durum, işbirlikçi tekelleriğin söz konusu yönelimlerinin gelip geçici bir

karakter taşımadığı, aksine, köklü nedenlere dayandığının bir ifadesidir.

ABD'nin Kaderine Bağlanmak

Meclisten geçen tezkerenin amacı, ne tek başına Irak'taki zengin petrol yataklarından pay kapabilme isteğidir, ne de işgale ortak olma koşulu getiren 8.5 milyar dolarlık IMF kredisinin istah açıcı hayalleridir. Elbette bunlar da var. Fakat, Türk devletinin yöneticilerinin sık sık vurguladıkları gibi, sorun yalnızca ekonomik bir sorun değil. Kaldı ki, bu konuda ABD ile yapılan pazarlık görüşmelerinde, petrol yatakları üzerinde pay sahibi olma isteği kabul görmedi. İşbirlikçiler açısından bu ortaklığın siyasi anlamı, ekonomik getirilerinden çok daha önemliydi. Meclisin onayladığı tezkerayla birlikte, Türkiye'nin işbirlikçi tekelleri sermayesi, bütün dünyaya kaderini ABD ile ortaklaştırdığını ilan etmiş oldu. ABD'nin kendi eliyle tezgahladığı 11 Eylül olayları sonrasında adım adım hayata geçirdiği 3.Dünya savaşının gündemde olduğu böyle bir dönemde, Türk devletinin ABD ile kader ortaklığı ciddi bir saflaşmanın işaretidir.

Hatırlatalım. Birinci ve ikinci Emperyalist paylaşım savaşları öncesinde, bütün kapitalist ülkeler, böyleleri kamplaşmalar yaşamışlardı. Üçüncü dünya savaşında, benzer kamplaşmalar kaçınılmaz hale geliyor. Bu savaşta, esas hedef dünya emekçi halkları olmakla birlikte, savaşı yürüten sermayenin emperyalist-kapitalist niteliklerinden kaynaklı olarak kaçınılmaz biçimde bu bir paylaşım savaşı niteliği de taşıyor. Paylaşımın gündemde olduğu her yerde, saflaşmalar, kutuplaşmalar mutlaka gündeme gelir. ABD, dünya devrim dinamiklerini ezme ve emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü engelleme hedefli bu savaşla, paylaşımında ön plana çıkmak için, savaşı kendi cephesinden başlattı.

ABD'nin paylaşımındaki temel rakipleri AB ve Japonya emperyalist odaklarıdır. Rusya-Çin ittifakı da, farklı nedenlerle, ABD'nin hegemonyasının önündeki bir diğer engeldir. İşte, bu kutuplaşma içerisinde TC, kendi konumunu belirlemiştir. Bundan böyle TC, ABD'nin kendi cephesinden başlattığı 3.Dünya Savaşında ABD ile aynı kutupta olduğunu ilan etmiştir. Aynı ittifak gücü içerisinde İngiltere, İsrail, İspanya,İtalya var. Bu kutuplaşma, aynı zamanda, 3.Dünya Savaşı sürecinin işlediğinin bir başka kanıtını oluşturuyor.

Türk devletinin kendi kaderini ABD ile ortaklaştırması, onunla birlikte yayılcı emeller taşıyan nice maceralara girişmesi demektir. Irak'ın işgaline ortak olmak, bu tür yayılcı emelleri açığa vuruyor. Bu yönelim Türk devletini diğer emperyalist ülkelerle, bölge ülkeleriyle karşı karşıya getiriyor. Bu durum, kendi içinde ağır ekonomik ve siyasi krizler barındıran işbirlikçi

tekelciliği, çok daha farklı karmaşık ve ağır çatışmalarla karşı karşıya bırakacaktır.

Türk devletinin ABD ile kader ortaklığı, onun AB ile ilgili hedeflerinden tümüyle vazgeçtiği anlamına mı gelir? Hayır. Dışişleri Bakanı A.Gül sık sık “İngiltere gibi olacağız” vurgusunu yapmaktan kendisini alıkoyamıyor. İngiltere, AB içerisinde, adeta ABD’nin gönüllü uşaklığını yapan, ABD adına kaleyi içeriden fethetmeye çalışan bir konumdadır. Türkiye, AB’ye girmeyi hedefleyen girişimlerine devam edecektir. Fakat artık bu hedef için de kendi misyonunu belirlemiştir: AB içinde ABD’nin truva atı olmak.

TC’nin “Yeni Gelin Nazı” Bitti

Irak’ın işgaline ortak olmakla işbirlikçilikte yeni bir aşamaya varan tekeli sermaye ve Türk devleti, ABD ile kader ortaklığına gönüllüdür, isteklidir. Kimi burjuva çevreler, toplumun en geri kesimlerinde bile öfke uyandıran bu ortaklığı haklı çıkartabilmek için, ağır borç yükü ve ABD’nin oynadığı “Kürt kartı” karşısında, Türkiye’nin bu işbirliğine zoraki dahil olduğunu propagandasını yapıyorlar. Burjuvazinin bakışını yansıtan bu ifadeleri, sık sık reformist çevrelerden duymak da mümkün oluyor.

Oysa TC, mecbur bırakıldığı için değil, gönüllü olarak Irak’ın işgaline ortak oluyor. Bu durum onun, tarihsel yayılmacı eğilimlerine uygundur. Asıl önemlisi Türk devleti Irak’taki direnişi boğmak için bu ortaklığa girdi. Çünkü, Irak’ta ABD işgaline karşı yaygınlaşan ve her gün daha büyük güç kazanan direniş, emperyalizmin bölgedeki bütün varlığını tehdit eden bir konuma ulaştı. En başta Türkiye işbirlikçi tekeli sermayesi, varlığını bölgedeki emperyalizmin egemenliği sayesinde ayakta tutabiliyor. Kısaca TC, Irak’a ABD adına değil, ama kendi varlığını ayakta tutmak adına gidiyor. Bu nedenle gönüllü ve isteklidir.

Bu noktada, kimi devrimci çevrelerde sıkça dile gelen, “ABD askeri olmayacağız!” sloganı, bir anlam ifade etmiyor. Türk ordusu Irak’a sadece ABD adına savaşmak ve ölmek için gitmiyor. Eğer Irak’taki direniş zafere ulaşırsa, bu ABD’nin çöküşü demektir. ABD’nin çöküşü ise, İsrail-Türkiye ittifakının içi boş bir çuval gibi yıkılıp gitmesi anlamına gelir. Türk ordusu, kendi açısından ölüm-kalım meselesi olan bu durumu önlemek için savaşmaya gidiyor.

Kaldı ki, gönülsüz de olsa, ABD, Türkiye’ye kendi istediğini kabul ettirebilme gücüne sahip. Ekonomik, siyasi, diplomatik ve askeri yollardan ABD emperyalizmine kopmazcasına bağımlı olan işbirlikçi tekeli sermayenin, günümüzde emperyalizmden bağımsız hareket etme şansı kalmamıştır. Eğer Türkiye gönüllü olmasaydı, ABD az ya da çok zaman içinde, kendi isteklerini kabul ettirirdi. Konunun bu yönünü ayrıca vurgulamak gerek: çünkü emperyalizmle bağımlı ülkeler arasındaki ilişki, şu ya da bu kişinin, partinin veya sınıfın temsilcilerinin isteklerine, arzularına bağlı değildir. Bu ilişkiye yön veren, ekonomik bağımlılığın üzerinde yükselen nesnel koşullardır. Örnek olsun; Irak’ın işgaline karşı çıktığını her fırsatta söyleyen Bülent Arınç gibi kişilerin, genel süreç içerisinde hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur.

Türk devletinin işgale gönüllü olması, onun ABD karşısında pazarlıklar yürütmesine engel değildir. Tezkerede çıktığı halde, ABD’li yöneticilerle çeşitli düzeylerde pazarlıklar sürüyor. Bu pazarlıkta elini güçlendirebilmek için Türk devleti, geçen yıldan bu yana, “yeni gelin nazı”nı sürdürüyordu. Yani hem istekliydi, hem de bazı konularda kendisini garantiye almadan kendini teslim etmiyordu: 1 Mart’ta mecliste reddedilen tezkerede, bu “yeni gelin nazı”na örnekti.

1 Mart tezkeresinin kabul edilmeyişinden sonra, meclisin o-

nurundan bahsedener, halkın iradesinin meclisi teslim aldığı söyleyenler, bu yeni durumu nasıl açıklayacaklar? Yeni tezkereyi önemli bir çoğunlukla onaylayan meclis, aynı meclistir. 1 Mart’tan bu yana, meclisteki partilerde ve vekillerde herhangi bir değişim olmadı. Öte yandan emekçilerin ve devrimci güçlerin eylemlerinde de bir azalma söz konusu değil. Bu durumda dün Meclisin halkın iradesini dikkate aldığından söz eden sosyal reformistler son oylamayı nasıl izah edecekler?

Özel Hedef:

Kürdistan Devrimini Boğmak

Emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü hızlandıracak Irak direnişini boğmak gibi genele ilişkin amaçlarının yanı sıra, Türk devletinin bu savaşa girmekte kendi özel çıkarları da ön plandadır. Bu çıkarlar içinde, Kürdistan devrimini boğmak hedefi özellikle vurgulanmalıdır. En son kabul gören tezkerede ABD ile yapılan pazarlıkların temel konusunu, bu özel hedefte ABD ile ortaklaşma meselesi oluşturuyordu.

KADEK’in tasfiyesi ile sınırlı kalmayan, güneyde Kürtlere ait bütün kurumların tasfiyesi amacını da barındıran bu hedefe ulaşmak, Türk devleti açısından oldukça zordur. Kürt halkı, Kuzeyde ve Güneyde, Türk devletinin bu amaçlarına ulaşmak için atacağı her adımın çok sert cevaplanacağını işaretlerini şimdi den veriyor. İşbirlikçiliği tescilli Barzani bile, Türk ordusunun Irak’a girmesiyle, geçici hükümetten ayrılacakları ve bir iç-savaşın patlak vereceği tehditlerini savurmaktan geri kalmıyor. Tescilli işbirlikçi Barzani’yi böyle sert konuşmalar yapmaya iten neden, Kürt halkının işgalci Türk ordusuna duyduğu haklı öfkedir. Bu öfke, Barzani’yi bile ABD ile ittifakı bozma noktasına getirirken, KADEK’in ABD ile ittifakı gözetken açıklamaları dikkat çekiciydi. KADEK, kendisine dokunulmadığı koşullarda ABD ile Türkiye’nin Irak’ı işgal etmesine sessiz kalacağı açıklamalarıyla, Kürt halkının esas duygularını ifade etmiş olmuyor. Tersine, Güney’de ve Kuzey’de Kürt halkı, tezkerenin oylanıp kabul görmesini, eylemler ve öfkeli protestolarla karşıladı. Bu nedenle, Türk devletinin Kürdistan devrimini boğma girişimleri, Irak’taki direnişin Kürdistan’ın tümüne yayılmasının önünü açacaktır. TC’nin bu konuda attığı her adım, mücadelenin şiddetlenmesine yol açıyor.

Türk devleti, İsrail’le birlikte, Ortadoğu gericiliğinin kalesi ve koruyucusudur. Düne kadar, bu misyonunu belli sınırlar içinde oynayan Türk devleti, Irak’ın işgaliyle birlikte, Ortadoğu’nun baş karşı-devrim odağı olmak rolüne hazır bulunduğunu ifade etmiştir. Türkiye’de faşist karakterli burjuva egemenliğin yıkılması, tüm Ortadoğu’nun gericici iktidarlarının yıkımını getirecektir.

Burada, savaşa karşı hareket içinde, kitle eylemiyle hükümeti ve meclisi baskı altına almak gibi sınırlı bir hedefin ne denli geçersiz kaldığını görüyoruz. Tezkerenin onaylanması, böyle bir baskının hiçbir işe yaramadığını gösterdi. Türk devletinin Irak’taki işgale ortak olması, proletaryanın devrimci görevlerini yerine getirmesi için gerekli olan bütün koşulları olgunlaştırıyor. Emekçilerin genel hoşnutsuzluğunun daha güçlü eylemlerle dile gelmesi, Kürt halkının şiddetli çatışmalarla bu sürece cevap vermesi kaçınılmazdır. Cepheden gelen her yenilgi haberi, burjuva hükümetlerin koltuğunun sarsılmasına neden olacaktır. Ekonomik kriz, savaşla birlikte çöküşü yaşayacaktır. Kısacası, savaşın sonucunda proletarya, devrim hedeflerine varmak için uygun koşullara sahip olacaktır.

Emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü sağlayan anahtar elimizdedir.

ALMANYA'DA 1 EYLÜL SELAMLANDI

*Azgın dalgaların
Düşmanlığından çok
Cahil kaptanların korkuları
Ve en kritik anda
Yanlış dümen kırmaları
Tehdit etmiştir yolculukları
Yola çıkalı, bu kaçınıcı
Karaya oturmuş gemi
Yanından geçip gittiğimiz
Söyle bize deniz feneri
Parladığın yüz elli yıldan beri
Kimler seni dinlemeyip de
Karada yürütmeye kalkar gemileri
Oysa bilgeliklerinle doludur
Bizim kaptanın seyir defteri*

Sibel Sürücü

1990 1 Eylülü'nde kuruluşunu ilan eden TKEP/Leninist, 14. kavga yılına girdi. 13 mücadele yılı boyunca, Türkiye ve K.Kürdistan topraklarında onlarca değer yaratıldı. Devrimci mücadelede ısrar ve uzlaşmazlık bilimsel teorinin ışığında harmanlandı. Ve Leninist Parti 13 mücadele yılı boyunca dosta güven verdi düşmana korku saçtı. Sahip olduğu nicel güçle karşılaştırılmayacak biçimde, ülkelerimiz devrim tarihinde her sayfada yerini aldı.

Ve bugün Leninistler, Leninist Parti'nin dostlarıyla birlikte, Denizlerden bu yana yaratılan geleneğin haklı sahibi olarak, geleceğe yürümenin haklı gururunu yaşıyorlar

Bilinç ve yürekle örülen yaşamın her alanına, kavganın her cephesine silinmez izler bırakan bir yürüyüşe tanıklık ediyor tarih... **BİZİM YÜRÜYÜŞÜMÜZE**

Denizlerden 13 Mart Savaşçılarına, 13 Mart Savaşçılarından zindanlara, Ölüm Oruçlarında fedayı kuşananlarımıza, Leninist Parti, büyük bir tarihin sahibi olarak geleceğe yürüyor...

Proletaryanın Devrimci Sınıf Partisi TKEP/LENİNİST'in 14. mücadele yılı, 5 Ekim 2003 günü Almanya'nın Reutlingen kentinde düzenlenen bir kutlama etkinliğiyle selamlandı. Leninistlerin ve Leninist Parti'nin dostlarının katıldığı etkinlik, örgütlü bir güç olmanın önemini ve THKO'dan bu yana Leninist Parti'nin tarihini anlatan metnin okunmasıyla başladı. Daha sonra, Ölüm Orucu Savaşçımız, Güneşimiz, Sibel Sürücü'nün, Kartal Zindanı'ndan zorla müdahale işkencesi için hastaneye kaldırılmasını ve buna

karşılık tutsak leninistlerin direnişini anlatan Dördüncü Kelebek adlı şiirsel bir dinleti sunuldu. Güneşimizin yoldaşlarına haykırıldığı "sizsiz bir yaşamı asla kabul etmeyeceğim. Sizden asla vazgeçmeyeceğim" sözleriyle sona eren dinletinin ardından müzik dinletisi verildi. Müzik dinletisi ve okunan şiirlerle devam eden program, Ölüm Orucu eylemi ve Leninist Parti'nin bu süreçteki tavrı ile ilgili yapılan bir konuşmayla devam etti. Etkinlik İrlanda'da IRA militanları tarafından yapılan Ölüm Orucu eylemini konu alan "O da Bir Ana" adlı filmin gösterimiyle sona erdi.

**Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar
Her şey Emeğin Olacak!
Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!
Yaşasın Proletaryanın Devrimci
Sınıf Partisi TKEP/Leninist**

Almanya'dan Leninistler

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.

SARIGAZI'DE PANEL: "Irak'ta Savaş ve ABD'nin Çöküşü"

Ayışığı Sanat Merkezi'nin düzenlediği "Irak'ta Savaş ve ABD Emperyalizminin Çöküşü" konulu panel, 24 Eylül Pazar günü, Sarigazi Şubesi'nde yapıldı. Panel konuşmacı olarak Mücadele Birliği adına Vefa Serdar, Haklar ve Özgürlükler Cephesi adına Şadi Özpolat, Yeni Atılım gazetesi adına Mukaddes Çelik ve DEHAP adına M.Yönetim Kurulu üyesi Kudbettin Üşenç katıldı.

Panelin ilk bölümünde, ABD emperyalizminin Ortadoğu'da izlediği politikalar, Irak işgali ve halkın direnişi, işgalin nedenleri ve ortaya çıkardığı sonuçlar tartışıldı.

Bu bölümde ilk sözü alan Kudbettin Üşenç, kısaca, ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik saldırgan politikasının 11 Eylül sonrasında şekillenmediğini: aslında 1920'lerden sonra, Truman ve Marshall doktrinleri doğrultusunda tüm dünyada hakimiyet kurmaya çalıştığını belirtti. 11 Eylül'ün CIA'nın haberdar olduğu bir komplo olduğunu; bunun ABD'nin kendisini meşrulaştırmaya çalıştığı bir zemin yaratmış olduğunu dile getirdi.

Yeni Atılım adına konuşan Mukaddes Çelik, Ortadoğu'nun sömürgeleştirilme tarihinden kısaca bahsederek, bu bölgede dengeleri değiştiren olayların, Filistin davasına ihanet eden Arap rejimlerinin Arap birliğini bozması, İran'da devrim ve sosyalist blokun 89 yılındaki çözülüşü olduğunu vurguladı. Bu olaylarla ABD'nin, Ortadoğu'ya yeni biçim vermeye çalıştığını dile getiren M.Çelik, emperyalizmin doğrudan yönetme durumuna "Himayeci sömürgecilik" ifadesini kullandı.

HÖC adına konuşan Şadi Özpolat, Amerikan imparatorluğu döneminin ilan edildiğini, ABD'nin anti-emperyalist hareketlere, hala sömürge olmayan ülkelere karşı bir saldırı başlattığını söyledi. Fakat, Irak saldırısının büyük bir direnişle karşılaştığını, bu sayede emperyalizmin yenilmezliği teorilerinin yerle bir olduğunu ekleyen Ş.Özpolat, emperyalizmin demokratik yüzünü keşfedenerleri de eleştirdi. Emperyalizmin gücünü yerle bir etmeden, özgürlüğün hayal olacağını söyledi. Sözlerini "Emperyalizm birleşiyorsa, bizim parçalanma lüksümüz yok, halka karşı sorumluluk taşımıyoruz demektir" diyerek tamamladı.

Mücadele Birliği dergisi adına panele katılan Vefa Serdar, konuşmasına, Irak'ta ABD'nin yalnızca petrol aramadığını, elinden kaçan dünyayı yeniden egemenliğine almak için işgale giriştiğini belirterek başladı. Emperyalist-kapitalist sistemin derin bir bunalımda olduğunu, kapitalist gelişmenin sistemi sıçramalı bir çöküşe sürüklediğini söyledi. 11 Eylül olaylarının bizzat ABD tarafından hazırlanan provokasyon olduğunu, ABD'nin bu yoldan 3. Dünya savaşını kendi açısından başlat-

tığını belirten V.Serdar, bu girişimlerin esas temelinde, emperyalist ilhakin tamamlanma sürecinin bulunduğunu söyledi. Bununla birlikte, paylaşım savaşının, proletarya ve ezilen halkların devrimci savaşı sonucu dünya çapında bir iç-savaş dönüştüğünü, bunun emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı çöküşünü hızlandıracağını, daha şimdiden Vietnam savaşı döneminde ortaya çıkan gösterilerden daha yaygın eylemlerin sistemi sarstığını belirtti.

Panelin birinci bölümü böylece sona erdi. Yarım saatlik ara boyunca, paneli izleyenler konuşmalar üzerinden yorum ve görüşlerini tartıştılar.

Panelin ikinci bölümünde, Türk devletinin Irak işgaline asker gönderme niyetleri, bunun sonuçları ve devrimcilerin tavrının ne olması gerektiği tartışıldı.

DEHAP adına konuşan K.Üşenç, işgale yönelik TC'nin pazarlıklarının, ABD'ye "Kürtlere ait ne varsa, benimle beraber imha et!" diyerek sürdüğünü, AKP'nin şovenist çizgisinin Enverist ve Türkesçi olduğunu, ABD'nin ise Güney'de yeni bir İsrail oluşturmaya çalıştığını, buna karşılık devrimci ve demokratların ilk önce savaşı önlemeye çalışması gerektiğini söyledi. Panelde ayrıca, bağımsız-birleşik sosyalist Kürdistan hedefinin stratejik bir hedef olarak korunduğunu, Kürtlerin teslimiyet diye bir şanslarının olmadığı da dile getirildi.

Atılım adına konuşan Mukaddes Çelik, Türk devletinin Ortadoğu'daki hükümlerlik ilişkilerine dahil olmak istediği, bunun yolunun Kürt sorununun halledilmesinden geçtiğini belirtti. Devrimcilerin esas görevinin halkların birbirini boğazlamasına engel olmak olduğunu, bu anlamda emperyalizm karşısında, Kürt sorunu karşısında ve devrim karşısında tüm çevrelerin tutumunu netleştirme gerektiğini söyledi. Kürt ulusal hareketinin görevle-

yer alıyor. Savaşlar ise ayaklanmalara yol açar. Bu nedenle salt barış istemek, savaşa hayır demek, uysal bir dilek olmaktan öteye gitmiyor. Savaşı durdurabilecek tek şey devrimdir; savaşa karşı politikalarda başa koymamız gereken, devrimci iktidar mücadelesidir. Böylesi hedefleri olan bir harekete ise reformistler girmezler, kaçarlar. Bu anlamıyla cezaevlerinde geçmişte etkili olan CMK iyi bir örnektir. Devleti dize getiren, böylesi devrimci birliklerdir.”

Panelin sonunda, dinleyiciler panelistlere sorular sordular. Dinleyenlerin sorularında en çok göze çarpan, İslamcı diye adlandırılan gerici-burjuva çevrelerle birlik oluşturulması oldu. Bu sorulara Ş.Özpolat, “Evet, şeriat istiyorlar, bu anlamda gericidirler, fakat egemen konumda değiller” sözleriyle cevap verdi.

Dinleyenler, DEHAP’ın savaş karşısındaki ikircikli tutumunu eleştirdiler. Konuşmacı K.Üşenç bu eleştirileri, “Bağımsız bir Kürdistan istemiyoruz. Kürt sorunu, demokratik Türkiye’de özgür birliktelikler olarak çözülecek” biçiminde ve kendilerinin asla Denizlerin, Mahirlerin yolunu terk etmediklerine ilişkin sözlerle cevapladı.

Panelin son bölümleri, devrimci durum tespitlerini, halkların af değil devrim istediğine ilişkin düşünceleri abartılı buluşunu söyleyen Mukaddes Çelik’in sözleri üzerinden tartışmalarla geçti. Bir dinleyicinin sözleri bu konuda anlamlıydı: “Af isteyenler olabilir. Ama bu halkın öncüsü olduğunu söyleyenler ne diyecek?”

Panele Sarıgazi’den ve İstanbul’un diğer emekçi semtlerinden, özellikle işçi gençliğin yoğun biçimde katıldığı görüldü. □

rinden birinin, Türkiye işçi sınıfına güven vermek olduğunu da belirten M.Çelik, şovenizme karşı güçlü mücadelenin asıl olarak ezen ulus proleterleri ve enternasyonalistlerin omuzlarında olması gerektiği gerçeğini unutmış görünüyordu.

Şadi Özpolat, panelin bu bölümünde, Türk devletinin pazarlıklarının KADEK ve para üzerinde yoğunlaştığını, fakat işgale ortak olma kararını almakta hiç de rahat olmadıklarını belirtti. Tablonun devrimciler açısından kötü olmadığını, genişleme, yaygınlaşma olanaklarının arttığını belirten Ş.Özpolat, Irak’ta Savaşa Hayır Koordinasyonu içinde yaşanan bölünmelerden bahsetti.

Mücadele Birliği adına konuşan Vefa Serdar, TC’nin asker gönderme isteğinin ardında, Türkiye ve Kürdistan devrimini boğma ihtiyacı olduğunu söyledi. V.Serdar sözlerine şöyle devam etti:

“Ayaklanmalar yüzyılının kalbinde Türkiye ve Kürdistan

DERSİM’DE BİR GERİLLA CENAZESİ

Kürdistan ve Türkiye topraklarında düşen her bir can binlerce filiz verip yeşeriyor; kalplere kopmaz bağlarla bağlanıyor.

KADEK gerillası olarak savaşırken ölümsüzleşen Hüseyin Gül de bir devrim savaşçısı olarak Dersim’in bağrında yeşeriyor. TC devletinin faşist ordusunun kurşunları onu fiziki olarak aramızdan alsa da, o yüzlerce Dersimli gencin ve devrim mücadelesine gönül vermiş herkesin kalbine kazındı.

Faşist TC ordusuyla Tokat’ın Almus ilçesinde girdikleri çatışmada katledilen Hüseyin Gül’ün cenazesi Tokat’tan alındıktan sonra kendi köyü olan Pertek’in Dolamaç köyüne getirilerek, diğer devrim savaşçıların gömüldüğü mezarlıkta sonsuzluğa uğurlandı. Bazı işbirlikçi köylüler gençlerin cenaze törenine katılmalarını engellemeye çalıştılar. Örgütsüz olan ve kendi insiyatifleriyle hareket eden gençler, “Munzur” kod adlı Hüseyin Gül’ü slo-

ganlarla uğurladılar.

Cenazenin kaldırılmasının üçüncü günü yapılan mezarlık anmasında resimler, bayrak taşınır gibi göklere yükseltildi. Gençlerin faşizme karşı olan öfkelerini ve intikam yeminlerini haykırmaları uzun süre devam etti.

Mezarın başında sık sık, “Şehit Na Mırın”, “Kürdistan Faşizme Mezar Olacak”, “Hüseyin Yoldaş Yaşıyor, Savaşıyor”, “Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür”, “Faşizme Karşı Savaş Başına”, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz” sloganları atıldı.

Bölge gençleri; “Hepimiz Birer ‘Munzur’ Olacağız, İntikamın Alınacak, Bayrağın Yüksülecek” diye haykırarak zafer işaretleriyle geldikleri mezardan zafer işaretleriyle ayrıldılar.

**YA DEVRİM YA ÖLÜM!
ZAFERE KADAR DAİMA!**

İ.İ Mücadele Birliği Okuru /Dersim

MÜCADELE BİRLİĞİ OKURLARINA SALDIRI!

5 Ekim 2003 tarihinde İkitelli pazarında dergi dağıtan 20 kişilik Mücadele Birliği okuru grubuna resmi ve sivil polisler tarafından silahlı saldırıda bulunuldu. Saldırıda şans eseri ölen ya da yaralanan olmazken İkitelli sokakları saatlerce sloganlarla çınladı. Sokak aralarına barikat kuran dergi dağıtımçıları herhangi bir kayıp vermeden dağıtımı bitirdiler. Bölgeyi abluka altına alan polis, emekçi halk üzerinde terör estirerek 180 kişiyi gözaltına aldı. Olayla ilgili dergi dağıtımını gerçekleştiren MB okurlarıyla yaptığımız röportajı yayımlıyoruz.

Mücadele Birliği: Dergi dağıtımı nerede ve nasıl gerçekleşiyordu?

MB okuru: Biz Mücadele Birliği dergisinin çıktığı her 15 günde bir İkitelli’de pazarda sloganlarla ve ajitasyonlarla dergi dağıtımını sürekli ve düzenli bir şekilde gerçekleştiriyoruz. 28 Eylül’de yine sloganlarla pazarda dergi dağıtımını gerçekleştiren bir işbirlikçi faşist dergi ve dergi dağıtımçılarına yönelik hakarete bulunmuştu. Bunun üzerine bizler; yaptığımız yanlış olduğunu anlattık ve uyardık. Ancak hakaretlere devam edince cezalandırdık. Orada bulunan insanlara, bu cezalandırmanın ne için yapıldığını Pazar tahtası üzerine çıkararak yüksek sesle anlattık.

Diğer okur: Polisin 5 Ekim’deki abluka ve saldırısının sebeplerinden birisi de buydu.

Mücadele Birliği: Saldırıyı anlatır mısınız?

Okur: 5 Ekim’de yine sloganlarla pazarda dergi dağıtımını yapıyorduk. Bu arada geçen hafta yaptığımız cezalandırmanın etkisiyle polis yoğun güvenlik önlemi almıştı. Biz polisin ablukasına rağmen pazarın başından, pazarın sonuna doğru sloganlar atarak ilerledik. Biri komiser 2 polis bize doğru yaklaşarak dağıtımını engellemeye çalıştı. Biz bu dağıtımın yasal olduğunu söylediğimiz halde, diğer polislerin harekete geçtiğini gördük. Bu arada pazardan ayrılmayarak sloganlarla dağıtımına devam ettik. Dağıtım bittikten sonra pazardan çıkarken polis saldırıya geçti. Biz de bulunduğumuz alanda taşlarla karşılık verdik. Polisler ve timler uzun namlulu silahlarla, hedef seçerek ateş ettiler. Çatışma artık İkitelli’nin ara sokaklarına yansımıştı. Bu arada sloganlarımızla “İkitelli faşizme mezar olacak”, “Faşizme karşı silah başına”, “Ya devrim ya ölüm”, ezilen halkları intifadaya çağırdık.

Diğer okur: Polisin bu saldırısına karşı proletaryaya yakışır bir şekilde militan sokaklarda barikatlar kurarak karşı koyduk. Polis kafasına yağın taşlardan dolayı yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Tek yaptıkları şey barikatlar boyunca, bizleri kurşun yağmuruna tutmaktı. Ama onlar yenildi biz kazandık. İkitelli işçi ve emekçileri barikalara gelerek kavganın ortasında yiğitçe mücadele birliği ağını ördü ve çatıştı. Devrimcileri halktan ayıramayacağımı, devlet bir defa daha gördü.

Mücadele Birliği: Bu saldırıya çevredeki insanlar nasıl

tepki verdi?

Okur: Hem pazarda hem çatışmanın olduğu sokaklarda, İkitelli halkı bizleri en iyi şekilde sahiplendi.

Diğer okur: Arkadaşımızın anlattığı gibi İkitelli’de halkın bizleri sahiplenmesi bir tesadüf değildi. Örgütlü bir halkın asla yenilmeyeceğini, mücadele birliği ağıyla zafere ulaşacağını en iyi şekilde gösterdi.

Mücadele Birliği: Saldırıyı siz nasıl değerlendiriyorsunuz?

Okur: İkitelli halkı uzun bir zamandan beri zaten yaşamdan hoşnutsuzluğunu bir çok defa eylemliliklerle göstermiştir. 95 Gazi Ayaklanması’nda, Gazi halkına destek için buradan binlerce insan devletin kolluk güçlerinin müsaade etmemesi üzerine otobanı keserek Gazi’ye kadar yürüdüler. 96 Ölüm Orucu eyleminin zafere ulaşmasında İkitelli’nin büyük bir etkisi vardı. Aynı zamanda 19 Aralık 2000 Zindan Savaşlarında örgütlü bir şekilde davranılarak birçok eylem gerçekleştirilmiş, İkitelli sokakları alev topuna döndürülmüştü.

Bizler İkitelli’de 90’lı yıllardan beridir halkı, sermaye sınıfına karşı örgütlü mücadeleye çekiyoruz. Biz Leninistleri İkitelli halkı biliyor, sahipleniyor, destekliyor. İkitelli’de gittikçe artan bir örgütlü gücümüzün farkına varan devlet bizlere karşı tüm gücüyle saldırıyor. Çünkü biliyor ki biz Leninistler, politik iktidar hedefini ezilen halkların en önüne koyuyoruz. İktidar hedefiyle faşizme karşı her yerde ve her zaman savaşmaya hazır olduğumuzu Taksim meydanında, Ölüm Orucu eylemlerinde kararlılığımızı ortaya koyduk. Burada çalışmamızı engellemek ve halkla bağımızı koparmak amacıyla bu ve buna benzer saldırıları özellikle bizlere yöneltiyorlar.

Diğer dağıtımçı: İkitelli’nin tarihini arkadaş en iyi şekilde ifade etmiştir. Buna katacağım birkaç söz olacaktır. İkitelli halkı yıllardır Türkiye ve Kürdistan devrimine onlarca savaşçı katmıştır. Bizim, İkitelli’de çalışmalarımızın çok yoğun olmasından ve politik iktidar hedefini kitlelere taşımamızdan dolayı, bu yoğun saldırılar gerçekleştiriliyor. Burada çalışma yapan ortalama solu devlet önemsemiyor. Ortalama solun çalışmalarına hiçbir şey yapmazken, biz Leninistlere böyle silahlarla saldırıyorlar. Bizim burada bir güç olduğumuz ortadadır. Bu saldırılara karşı da en iyi cevabı, faşizmin anladığı tek dilin devrimci şiddet olduğunu gösterdik. Ve her zaman göstermeye devam edeceğiz.

Mücadele Birliği: Son olarak neler söyleyeceksiniz?

Okur: İktidar dışında her şey hiçbir şeydir. Devrimci basın susturulamaz. İkitelli işçi ve emekçilerine daha yoğun bir şekilde dergi dağıtımına hız vereceğiz.

Diğer okur: Bu saldırılar bu baskılar bizleri yıldırmayacak!

“İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ AĞINI ÖRELİM”

Merhaba Mücadele Birliği okurları. Ben 23 yaşında bir işçiyim. Küçük Çekmece semtinde Non-Art Tekstil firmasında çalışıyordum. Şimdi işsizim, çünkü işten atıldım. Sizlere işyerinde yaşadığım sorunlardan ve işyerindeki çalışma koşullarından bahsetmek istiyorum.

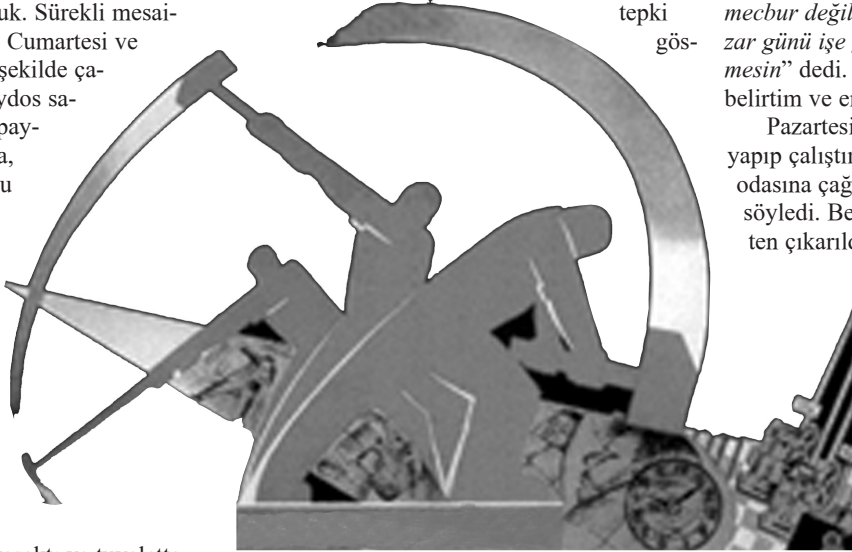
Öncelikle, çalıştığım fabrikanın çalışma koşullarının çok ağır olduğunu belirtirim. Sabah 8.30’da işbaşı yapıyorduk. Akşam ise işi kaçta bırakacağımız belli değildi. 14-15 saati buluyordu, hatta sabahlıyorduk. Sürekli mesaiye kalıyorduk. Cumartesi ve Pazar da aynı şekilde çalışıyorduk. Paydos saatleri ise, çay paydosu 10 dakika, yemek paydosu 40 dakikaydı. Fabrikanın içerisi, her bölümde üçten fazla kamera ile izleniyordu. Ve ayrıca içeride güvenlik elemanları doluyordu. İşbaşında tuvalete gidip sigara içmek yasaktı ve tuvalette 3’ten fazla kişi olduğu zaman güvenlik elemanları hemen gelip, “burayı kabalık yapmayın, hemen işinizin başına dönün” uyarısı yapıyordu. Tabi ki bunların hepsi, işçi sınıfına yapılan bir psikolojik baskıdır. İşçi sınıfını yozlaştırmak ve köleleştirmek istiyorlar.

Bir keresinde imalat müdürü bir işçiye “Hey sen çabuk buraya gel” diye seslendi. İşçi biraz yavaş adımlarla müdürün yanına geldiği için, müdür sinirlenip çok sert bir şekilde “şerefsiz, niye çabuk olmuyorsun” diye hakaret etti. İşçinin sinirlenip müdürle tartışması ve bunun sonunda da müdüre bir yumruk atıp gözünü morartması işçilerde moral yarat-

tı. Bunun sonucu müdür birkaç gün işçilere bağırmadı. Ancak işçiyi hemen işten çıkardılar. Müdür ise utancından 2 gün işe gelemedi.

Bir keresinde ise ben rahatsızlandım ve o gün işe gidemedim. İşlerin çok sıkı olduğundan, işçileri 10 saat boyunca yemek vermeden, paydos yaptırmadan çalıştırmışlar. Ertesi gün ben işe gittiğimde işçiler bana dünkü çalışmanın zorluğunu anlattılar. Ben de onlara ne gibi tepki gösterdiklerini sordum. Onlar ise hiçbir tepki

gös-

termediklerini, aksi takdirde tepki gösterirlerse işlerinden olacaklarını, iş bulamayacaklarını ve tazminatlarını alamayacaklarını söylediler. Ben de onlara birlikte hareket edersek, birlik olursak, mücadele edersek, her şeyin üstesinden geleceğimizi söyledim. Ben, “paydoslarda birlikte oturup, sohbet edip sorunlarımızı paylaşmalıyız” dedim. İşçilerle aramızdaki dostluk b

Paydoslarda ve iş çıkışlarında işçilerle sohbet ediyordum. Bir keresinde sakal uzatmışım. Müdür, ustabaşı aracılığıyla bana, “teröristler gibi kimse bu işyerinde sakallı çalışamaz, sakalını kesin” diye haber göndermişti. Anlayacağınız fabrikada işçilerin kişiliğine de karışıyorlardı.

İşyerine Mücadele Birliği dergisini götürüp işçilere dağıtıyordum. İşçilerin sürekli okuyup bilinçlenmesi gerekiyordu. Aynı zamanda müdürün ve patronun hedefi olmuştu. Beni hemen işten çıkartmak istiyorlardı ve buna da bir gerekçe arıyorlardı. Bir hafta sonu fabrikada her zamanki gibi fazla mesai vardı. Gelemeyeceğimi, çok önemli işim olduğunu belirttim. Müdürün yanına gittiğimde “işler çok sıkı, herkes gelecek” dedi. Ben ise “fazla mesaiye gelmeye mecbur değilim” dedim. Müdür ise, “Pazar günü işe gelmeyen Pazartesi işe gelmesin” dedi. Beni tekrar gelmeyeceğimi belirttim ve ertesi gün işe gitmedim.

Pazartesi günü işe gittiğimde işbaşı yapıp çalıştım, 1 saat sonra müdür beni odasına çağırdı ve işime son verildiğini söyledi. Ben de gereksiz yere neden işten çıkarıldığımı öğrenmek istedim.

Gerekçe hazırdı, fazla mesaiye gelmediğim için işime son verildiğini söyledi.

Müdürle aramızda tartışma başladı. Beni işten çıkartmakla benden, yani işçi sınıfından kurtulamayacaklarını, fabrikada benim gibi onlarca proleter işçinin olduğunu söyledim. Son olarak sert bir dille “hiçbir zaman işçi sınıfına hakaret edemezsiniz, bunun bedeli size ağır olur, ödeyemezsiniz” diyerekten ayrıldım ama işyerindeki işçilerle olan ilişki bitirmedim, devam ettiriyorum.

Bizler, işçi sınıfı olarak ancak mücadele birliği ağını örerek zafere ulaşabiliriz.

**ZAFER SAVAŞAN
İŞÇİLERLE GELECEK!
YAŞASIN İŞÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

**Küçük Çekmece’den
Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi**

ESKİŞEHİR PAŞABAHÇE İŞÇİLERİYLE RÖPORTAJ

Eskişehir Paşabahçe işçilerinin işten çıkartılmalarıyla başlayan direnişin gelişimi ve yaşananları, fabrika önünde bulunan işçilerle, 3 Ekim 2003 tarihinde yapılan bu röportajda aktarmaya çalıştık.

Mücadele Birliği: Fabrika içerisinde yaşanan olayları ve gelişmeleri anlatır mısınız?

Paşabahçe İşçisi: 8.Eylül 2003 tarihinde Paşabahçe Eskişehir Cam Fabrikasında çalışan 411 işçi ve sözde taşeron şirket olan Metro Temizlik A.Ş. elemanları ÇİMSE-İŞ Sendikasında Kristal-İş Sendikası'na toplu olarak geçiş yapmışlardır. Daha sonra 27.09.03 tarihinde sözde taşeron şirket olan Metro A.Ş. elemanlarının sözleşmesi feshedilmiştir. Yeni çıkarılan iş yasasına göre fabrikada çalışan bir elemanın işten uzaklaştırılabilmesi için bir ay önceden ihbarname ile işverene bildirmesi gerekmektedir. Ancak patron ve ÇİMSE-İŞ Sendikası kendi aralarında yaptıkları gizli anlaşmada yeni iş yasasını hiçe sayıp, çiğneyerek, 300 arkadaşımızı işten çıkarmıştır. İşten çıkartılan arkadaşlar ve kadrolu elemanlar bu karara karşı gelip, toplu olarak eyleme geçmişlerdir. Altı gün boyunca işyeri önü terk edilmemiş 01.10.2003 tarihinde fabrikada bulunan arkadaşlar polis ve jandarma zoruyla işyerinden çıkartılıp savcılığa götürülmüşlerdir. Sadece iş ve ekme için mücadele eden bu arkadaşlar, patronun anayasayı ve hukuku hiçe sayması ile fabrikadan uzaklaştırılmaya çalışıldı.

Mücadele Birliği: Patronun bu manevrası karşısında fabrika işçileri olarak neler yaptınız ve bundan sonra nasıl ve ne şekilde hareket edeceksiniz?

Paşabahçe İşçisi: Patronun yasa tanımaz hareketi karşısında, işten çıkarılan ve kadrolu işçiler sendika nezdinde bölge mahkemesine başvurduk. Bizim bu davada haklı olduğumuzu bilen patron, bizi haksız duruma düşürmek için çeşitli oyunlar çevirmektedir. Şu an altı aylık stoğa çalışan fabrikadaki işlerin aksamaması için çıkarılan işçilerin yerine diğer illerden 300 kadar işçi getirmiştir. Öyle ki, biz haklı olduğumuz için bu işçiler günün 24 saati fabrika içerisinde tecrit hayatı yaşamaktalar. Dışarıya çıkarılan ve para karşılığı dolduruşa getirilen işçiler, bizlere çeşitli el kol hareketleri yaparak, bizleri galeyana getirmek istiyorlar. Ama bizler şu an işleyen yasal süreç çerçevesinde alın-

cak kararı bekleyecek ve karar alınana kadar fabrika önünden ayrılmayacağız.

Mücadele Birliği: Organize sanayi bölgesindeki diğer fabrika çalışanları ve Eskişehir halkından ne gibi destekler gördünüz? Sizler ne şekilde destek bekliyorsunuz?

Paşabahçe İşçisi: Bozüyük ve diğer illerden getirilen 300 işçiden 150 kadarı, fabrika önünde direniş halinde bulunan işçilerin haklı davasına köstek olmamak, iş ve ekmeçlerimizi elimizden almamak için geldikleri yerlere geri döndüler. Bunun üzerine patron ayrılan işçilerin yerine yenilerini almak için mahalle kahvelerinde insanlara haberler gönderdi. Bizler ise buna karşılık Eskişehir halkının haklı davamıza destek olması yönünde bildiriler ve çağrılar yaptık. Organize sanayi sitesi içindeki diğer fabrikalara işçi aileleri bildiriler dağıttılar. Ayrıca şu an tüm ülke genelindeki 12 cam üretim işletmesi çalışanları işyerlerini terketmeyerek destek vermektedir. Ancak ulusal ve yerel medya bize karşı bir suskunluk içerisine girmiştir. Bu nedenle tüm Eskişehir ve ülke halkından haklı sesimize kulak vermelerini, bize destek olmalarını, bekliyoruz.

Sizlere de teşekkür ediyoruz. □

Eskişehir Paşabahçe İşçisinin Direngen Mücadelesi Sürüyor

Eskişehir Paşabahçe Şişe Cam Fabrikası'nda çalışan kadrolu ve taşeron firma işçileri toplu olarak, Çimse-İş Sendikası'ndan Kristal-İş Sendikası'na geçmek istediler. Bunun üzerine, Çimse-İş Sendikası yöneticileri ve işverenin işbirliği ile 300 taşeron firma işçisi işten çıkartıldı. Bu saldırıya karşı başlayan direniş, 9 Ekim tarihine kadar 42 kadrolu işçinin daha işine son verilmesine rağmen tüm karahlığı ile sürüyor.

4 Ekim'de Eskişehir üniversiteleri öğrencileri, bir yalnızlık fesadı ile baş başa bırakılan Paşabahçe işçisine destek amacıyla, Eskişehir Paşabahçe Fabrikası önünde direniş halindeki işçileri ziyaret ettiler. Daha sonra öğrenciler ve Paşabahçe işçi ve aileleri Vardar İş Merkezi önünde düzenlenen basın açıklamasına katıldılar. Şehir merkezinde yaklaşık 1.500 kişinin desteğiyle gerçekleştirilen eylem ile Paşabahçe işçisi Eskişehir halkına mücadelesine destek verilmesi çağrısında bulundu. Yerel ve ulusal basın-medya kuruluşları tarafından Paşabahçe işçisinin direnişi,

kapitalisti haklı göstermek için taraflı bir şekilde çarpıtılarak gazete sayfalarına ve ekranlara taşınıyor. Buna karşılık Paşabahçe işçisinin mücadelesine devrimci-demokrat basın ve kuruluşlar destek veriyorlar. Paşabahçe işçisinin şehir ile bağının kurulması önündeki en büyük engel fabrikanın şehrin dışında bulunması. Bu nedenle Paşabahçe işçisi ailesiyle birlikte bir taraftan fabrika önünden ayrılmazken, diğer taraftan şehir merkezinde gerçekleştirdiği eylemlerle sesini daha çok duyuruyor. 8. Ekim'de işçi eşlerinin Vardar İş Merkezi önünde gerçekleştirdikleri eylem bu amaçlıydı. Ayrıca diğer Şişe Cam Fabrikaları'nda bulunan işçiler, arkadaşlarına destek amacıyla, ziyarette bulundular. Patron ise kapitalist devletten aldığı güç ile işçi sınıfının kararlı ve inatçı mücadeleler sonucu elde ettiği hakları hiçe sayıyor. Fabrika içerisine noter getirerek, bir kaç işçi üzerinde oluşturduğu baskı ile onların Çimse-İş Sendikası'ndan memnun olduklarını onaylatmaya çalıştı. Burjuva yargı organları velinimeti olan kapitalisti aklayacak mı, yoksa işçi sınıfının beklediği kararı mı verecek? Bu işçi sınıfının vereceği inatçı ve kararlı, sonuç alıcı mücadele biçimlerine bağlıdır.

Eskişehir'den Bir Leninist

“İŞÇİ SINIFI TUTSAKLARINI SAHIPLENMEK ZORUNDADIR”

Mücadele Birliği dergisi okuru bir kadın işçi ile zindanlar ve Ölüm Orucu eylemi üzerine bir sohbet gerçekleştirdik. Bu sohbetle tutsaklara yönelik saldırıları işçilerin nasıl değerlendirdiğini görmeye çalıştık.

Mücadele Birliği İşçi ve emekçi halkların yaşamsal sorunlarının çözümünü sınıfsız-sömürsüz bir dünyada bulan ve bu uğurda yüreklerini, bilinçlerini, canlarını mücadeleye adanmış devrimciler, faşist devlet tarafından ya katlediliyor ya da tutsak olarak zindanlara atılıyorlar. Devrimci tutsaklar ise faşist devletin saldırılarına direnişlerle karşılık veriyorlar. Bu anlayışla yaklaşık 3 yıldır süren Ölüm Orucu eylemine işçi sınıfının dışarıda tavrı ne olmalıdır?

Kadın İşçi: Zindanlarda faşist saldırılar, işkenceler devam ederken biz işçiler dışarıda bir dizi eylemler düzenlemeliyiz. Bu saldırıları, işkenceleri halka açıklamalı bununla ilgili görüşlerimizi götürmeliyiz. İşçi sınıfı tutsaklarını, önderlerini sahiplenmek zorundadır. Bence işçi sınıfı, ekonomik taleplerle sokağa dökülmek yerine tutsaklarını özgürleştirmek, zindanları boşaltmak için fiili eylemler, direnişler gerçekleştirmelidir. Tutsaklarımız bakanlıklara yazılan di-

lekçelerle özgürleştirilemez! Zindanlarda hala Ölüm Orucu eylemi devam ediyor. Devrim öncülerimiz bedenlerini ölüme yatırırcan bizler eli kolu bağlı oturamayız, oturmamalıyız. Yaşamlarını işçi sınıfının zaferine adanmış tutsaklarımız için elimizden geleni yapmalıyız. Konuyla ilgili bildirimler basıp ev ev dağıtmalıyız, ev toplantıları yapmalı, sokak gösterileri düzenlemeliyiz. Bu gösterileri mahallelerimizle sınırlamayıp genel eylemler yapmalıyız. 107 tutsağımız Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşti. Bu direniş hala devam ediyor. Artık herkes zincirlerini kırmalı ve zaferine doğru yürümelidir. Kadınlar evlerinden, öğrenciler okullarından, işçiler fabrikalarından çıkmak zorundadır. Zafer bizim ellerimizle olacaktır. Bence zafer kadar gidecek ayaklanmalarda önümüze koyacağımız ilk hedef zindanları boşaltmak olmalıdır. Bu da ancak zora dayalı silahlı eylemlerle olacaktır.

Mücadele Birliği:Kadınlar devrim mücadelesinde nasıl bir rol oynamalıdır?

Kadın İşçi: Yüzyıllardır hem işçi olarak, hem de cins olarak iki kere sömürülen kadınlar artık mutfaklarının dışına çıkmalı ve en ön saflarda yerini almalıdır. Tıpkı Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen, koskocaman yürekler taşıyan kadın tutsaklarımız gibi.

Mücadele Birliği:Bize evinizi açtığınız ve düşüncelerinizi paylaştığınız için teşekkür ederiz.

Kadın İşçi: Kapım sizlere her zaman açık. Ben teşekkür ederim. Son olarak söylemek istediğim bir şey var: Artık zincirlerimizi kırmamızın zamanı çoktan geldi!

FİLİSTİN'E ÖZGÜRLÜK İRAK'TA İŞGALE SON !

Eskişehir'de Adalar'da Migros önünde gerçekleştiren Filistin'e özgürlük, Irak'ta İşgale Son eylemi, Filistin ve Irak emekçi halklarının muazzam direnişlerine enternasyonalist desteği okunan basın açıklamasıyla sunuldu.50-60 kadar kişinin katıldığı eylem, okunan basın açıklamasının ardından sunulan müzik ve şiir dinletisiyle sona erdi. Böylece İsrail şovenizmine ve A.B.D. emperyalizmine yaşattığı gerçek iç savaşa evrilen Filistin Devrimi'ni ve Irak işgali sonrası emekçi halkların başlattığı direnişi Eskişehir'den selamladık.

TEZKERE ÇIKARKEN YÜKSELEN BİR SES: ESKİŞEHİR

TC'nin burjuva parlamentosundan geçen, Türk askerini Irak'a gönderen tezkereye karşı Eskişehir'de de tezkere onaylanırken bir eylem gerçekleştirildi.Hamam-yolu Caddesi'nden başlayıp Adalar Migros önünde basın açıklamasıyla sona eren eylemde, “Katil ABD Ortadoğudan Defol”, “Tezkere Çıktı Meclis Gitsin Askere”, “Irak Halkı Yalnız Değildir” sloganları atıldı.Akşam üzeri de demokrasi platformunun düzenlediği Öğretmenevi'nden AKP İl Merkez Temsilciliği'ne kadar devam eden yürüyüş ve oturma eylemiyle, tezkerenin çıkması protesto edildi.

“SÖMÜRÜYE SON VERMELİYİZ, BUNA GÜCÜMÜZ YETER”

Merhaba Yoldaşlar

Bu size ikinci mektubum. Uzun zamandan beri Mücadele Birliği okumaya devam ediyorum. Yani yeni kişiliğimi buluyorum.

Daha önceleri türkü dinleyip, bazı kitapları okuyunca ben solcuym, öbürlerinden farklıym diyordum. Fakat nasıl mücadele edileceğini bilmiyordum, veya düşünmüyordum. Şimdi daha iyi anlıyorum. Bir gıda fabrikasında çalışıyorum. Eməğimin karşılığını alıyor muyum? Hayır. Bütün emekçiler gibi, aldığım aylığı bir günde ödüyorum. Geriye kalan 29 gün kapitalistlerin cebine.

Bizim özel bir yaşantımız yok. Kalk diyorlar kalkıyoruz, otur diyorlar oturuyoruz. Yaşantımızı onlar düzenliyor. Ama bu böyle devam etmeyecek. Artık duracaklar. Akşam eve geldiğimde suratım asık olmamalı. Neden sevdiğim insanlarla seve seve sohbet etmeyeyim? Oysa asalak patrona akşama kadar çalışıyorum. Bir de küçük uşaklar var akşama kadar dışlerini gösterip duruyorlar. Bir gün o dışlerini tek tek sökeceğiz. O gün çok yakın. Buna tüm yüreğimle inanıyorum. Bu bizim elimizde. Bizler çalışıyoruz, bizler açız, onlar yiyor. Dizginleri ele alıp onlara diz çöktürmeliyiz. Onlar azınlık, bizler çoğunluğuz. Onlara izin vermemeliyiz, sömürüye son vermeliyiz. Buna gücümüz yeter. “Dünya huzursuzluk içinde. Ortalıkta ‘kızıl hayalet’ dolaşiyor. Gelecek, birileri için tehdit diğerleri için özlenen şafak olarak, kızıl bir ışık gibi görünüyor.

İzmir'den Bir İşçi

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ

AÇILIŞ ŞENLİĞİ VE ARDINDAKİLER

Gelenekselleşmiş İstanbul Üniversitesi Alternatif açılış şenliğinin, 4 Ekim Cumartesi günü, bir dizi siyasal tartışmayı geride bırakarak gerçekleşmiş olması, onu öncellerinden ayırdı.

Bu seneki öğrenci şenliğini diğer senelerden ayıran en önemli olgu bu ortak siyasi iradenin dışında örgütlenmiş olmasıdır. Bu olaylar nasıl gelişti?

Rektörlük, bu sene şenliklere izin vermeyeceğini şenlikten bir hafta önce açıkladı. Bunun üzerine devrimci öğrenci grupları, bu şenliğin bir kazanım olduğunu, rektörlüğün iznine bağlı olmadığını, bizler bu konuda ortak bir irade göstererek şenliği örgütleyecek güçte olduğumuzu karara bağladık. Ne var ki, sürdürülen bu toplantılar sırasında Kendilerine TKP diyen öğrenciler, bir klüp üzerinden rektörlükle anlaşığı-izin aldığı ve şenliği tek başına örgütleme çalışmalarına çok önceden başladığının haberini aldık.

Hiçbir devrimci öğrenci çevresiyle, Öğrenci Kültür Merkezleri(ÖKM)'ndeki klüplerle görüşmeler yapmadan, bu tavrın ortaya konmasını, devrimci öğrenci gruplarının ortak mücadeledeki sonucu elde edilen bu kazanımı, tek başına sahiplenmesinin -hem de yangından mal kaçırır- gibi ve doğru olmadığını, bu davranışı teşhir edeceğimizi ifade ettik. Bu doğrultuda, programın ve şenliğin ortaklaştırılması yönünde yapılan görüşmelerden bir sonuç alamadık. Çeşitli bahaneler öne sürerek, tekrar izin alınamaz, rektörlük ödenek vermedi vb. ortaklaşmaya doğru bu çevreden olumlu bir adım atılmadı. Kendilerine TKP'li diyen öğrencilerin bu tavrı, ÖKM'deki klüpler birliği tarafından da eleştirildi. Bu haliyle, şenliğin, devrimci öğrencilerin ortak inisiyatifini yansıtmadığını, bunun protesto edileceğini bildirdik. Bu konuya ilişkin davranışlarımızı, siyasal eleştirilerimizi saklı tutmak koşuluyla, şenlik alanında herhangi bir gerginlik doğmasın diye daha sonraya bıraktık. Fakat ÖKM'nin bu konuda gösterdiği refleks desteklediğimizi, şenlik alanına "Bu şenlik öğrenci şenliği değildir" pankartının açılacağını öğrendik.

Her bir devrimci öğrenci grubu ve tabii ki biz de Devrimci Öğrenci Birliği(DÖB) olarak, şenliğe bu tartışmaların gölgesinde hazırlandık. Kendilerine TKP'li diyen öğrenciler dışındaki, bütün öğrenci örgütlenmeleri, şenlik alanının ortak devrimci inisiyatif doğrultusunda kullanılmasını, "Irak'a Asker Gönderme" "YÖK

Yasa Tasarısı" ve Kürt Halkının bu süreçte karşı karşıya kaldığı imha politikasının kabul edilmeyeceği vb. yakıcı sorunların gündemleştirilerek, öğrencilere taşınmasını ve şenliğin eylem alanına çevrilmesinin kararını aldık. Bu yönüyle devrimci öğrenci gruplarıyla olumlu bir tartışma süreci yaşadığımızı kendi açımızdan belirtmek isteriz.

Şenlik günü, sabah, polislin yoğun önlemler alması, bir önceki gün, faşist ADFK çetesinin kendisine saldırı olacağını, bu nedenle "güvenlik" talebinde bulunması nedeniyle ortam oldukça gergindi. Bu faşist çetenin, şenlik alanına sokulmaması konusunda ortak bir tutum alamamamızı bir hata olarak görüyoruz. DÖB'ün bu konudaki ısrarlı çabalarına rağmen bu çetenin, bulduğumuz alanlara girmemesi konusunu daha sonraki tartışma gündemlerine bıraktık. Bu konuda da geleceğe dönük militan tutumu ortaklaştırabileceğimiz yönünde umutluyuz.

Merkez Kampüsü'nün çevresinde bu faşist çetenin provakatif tutumundan ve valiliğe verdiği dilekçeden dolayı, okul içinde bomba imha ekipleri ihbar olduğu gerekçesiyle girerek arama yaptı. Faşist devlet güçleri, sabahtan ortamı terörize etmeye başladılar.

Saat 11:00 civarında öğrenci girişlerinin yapılacağını açıklanmasının ardından ana giriş kapısı önünde birikme başladı. Önce ÖKM Klüpleri içeri alındı. Ardından sadece İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin alınacağı, başka üniversitelerden kimse içeriye alınmayacağı söylenince, kapı önündeki tansiyon yükseldi. Bu tavrın kabul edilemezliği ana giriş kapısının kilidi kırılarak gösterildi. 500 öğrenci hep birlikte ön kapıya yüklenildi ve herkesi içeri aldık. Ve DÖB olarak alanın hakim bir yerinde pankartımızı açıp standımızı kurduk. Hızlıca öğrenci gençliğe dönük propaganda faaliyetlerimizi başlatmak için hazırlıklara başladık.

Kalabalık bir grup halinde Genç Yoldaş ve Mücadele Birliği dergilerinin dağıtımı için, ajitasyon konuşmalarıyla birlikte yürüyüş gerçekleştirdik. Emperyalist savaşların devrimle önleneceği, Zindanlarda sürmekte olan Ölüm Orucu eyleminin zafere kadar süreceği, Akademik özgürlüklerin devrimle

kazanılacağı, Denizlerin uzlaşmaz-militan çizgisinde kavga veren DÖB'ün saflarında birleşmek gerektiğini içeren sloganlar ve konuşmalar gerçekleşti. Bu çalışmalarımız sırasında, çevik kuvvetin ana giriş kapısında yığınak yaptığı ve dışarıda bekleyen öğrencileri içeri almadığı haberini aldık.

Derhal devrimci öğrenci grupları olarak bir araya geldik. Kapıya doğru 500 kişiyle bir yürüyüş başlattık. Kapı önüne geldiğimizde, "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Polis Defol" sloganları attık.

Kitlenin en önünde konumlanan devrimci öğrenci çevreleriyle birlikte ana giriş kapısının kilidini tekrar kırdık. Kapının önünde bekleyen polislerin üzerimize, biber gazı sıkılmaya başlamaları üzerine DÖB'lü bir arkadaşımız, elindeki kapı kilidinin zinciriyle polis barikatına saldırdı. Arka taraflardan taşların da polis üzerine yağmasıyla biber gazını daha yoğun biçimde kullandılar. Bir süre bu biçimde süren çatışmanın ardından, tekrar devrimci öğrenci çevreleri olarak biraraya geldik.

Rektörlükle bu konunun görüşülmesini, arkadaşlarımızın içeriye alınmasını, yoksa bu biçimiyle polis ablukası sürerse tavrımızın daha sert olacağını belirttik.

ÖĞRENCİLER TAKSİM'DE SAVAŞA KARŞI BİRLEŞTİLER

8 Ekim Çarşamba günü saat 11:00'de Sirkeci tramvay durağında öğrenciler buluştu. 100'ün üzerinde öğrenci eylemin yapılacağı Beyazıt'a gitmek için vagonlara topluca bindi. İçerde marşlar gür sesle söylendi, halka, öğrencilerin neden eylem yaptığı, Irak işgali ajitatif bir dille anlatıldı. Vagondaki insanların öğrencilere destek vermesi coşkuyu daha da artırdı. Ve alkışlarla vagondan inen öğrencileri DÖB(Devrimci Öğrenci Birlikleri)'lü öğrenciler sloganlarla karşıladı.

Birleşen ve güçlenen grup İstanbul Üniversitesi'nin girişinde pankart açan diğer öğrencilerle birleşti. Burada polisin yoğun ablukası altında okunan basın açıklamasından sonra Üniversitelerin içine sloganlar ve pankartla 500'ün üzerinde öğrenci girdi. Eylemin sonlandığını zanneden polis dağılmıştı. Ama öğrenciler eylemin daha yeni başladığını üniversitenin arka kapısından koşar adım çıkarak gösterdi. Hedef ise Taksim'di. Taksim'de savaşa karşı eylem yapan emekçilere destek verecekti. Sokak trafiği kesilerek yol boyunca pankartlarla birlikte öğrenciler slogan atarak yürüdü.

"Savaşa Değil Direnişe Destek", "Kürt Halkına İmha Dayatılmaz", "Emperyalistler İşbirlikçiler 6. Filoyu Unutmayın", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Irak'ta Namlular İşgalcilere", "Amerikan Askeri Olmayacağız" sloganları gür sesle atıldı.

Ardından otobüslere binilerek Taksim'e doğru yola çıkıldı. Yine otobüslerde sloganlar, marşlar konuşmalarla emekçi halka ajitasyon yapıldı. Bir çok farklı öğrenci grubu-

Militan tutumumuz sayesinde, şenliği iptal edip, bitirmekle bizi tehdit eden rektörlük geri adım attı ve arkadaşlarımız içeriye alındı.

Ortamin militan karakterinden dolayı, faşist ADFK çetesi, hemen standlarını toplayıp alandan ayrıldı. Bu faşist çetenin, devrimcilerin ortak iradesiyle oluşan eylemden duydukları korku nedeniyle çil yavrusu gibi dağılıp kaçmaları, karşı-devrimin her türden gücüne karşı sürdürülecek mücadelenin temelinde hangi biçim ve yöntemlere dayanması gerektiği konusunda bir çok önemli sonuç içeriyor. Bunlardan en önemlisi şudur: Karşı-devrimin anladığı tek dil devrimci şiddettir. Şenlik bu aşamadan sonra, sahneye müzik gruplarının çıkmasıyla olaysız devam etti.

Küba'lı bir grubun sahne almasıyla, DÖB'lü öğrenciler yanlarında getirdikleri Küba bayrağını alanda gezdirdiler. Bu davranış büyük alkış aldı. "Sosyalist Küba Onurumuzdur" sloganıyla sahne önüne geldik. Bayrağı grup elamanları da coşkuyla sallayarak, teşekkür ettiler ve sahnenin önüne Küba bayrağını astık. Grubun şarkıları sık sık "Viva Fidel, Viva Sosyalizma, Sosyalist Küba Onurumuzdur" sloganlarıyla birlikte söylendi.

Birkaç saat daha süren şenlik Grup Kızılıрмаğın sahne almasının ardından sona erdi.

İstanbul DÖB

nun ortak inisiyatif geliştirerek oluşturduğu kitle, Taksim alanına yakın bir durakta otobüslerden indi ve Taksim'e doğru yürüdü. Ancak alana girer girmez polis, çevik ve timlerden oluşan ablukayla karşılaştı. Kararlılıktan taviz verilmeden, eylem yapan emekçilerle birleşildi. Taksim alanında yine coşkuyla öğrenciler savaşa karşı olduklarını haykırıyordu. Polisler ise, gaz bombaları, silahları, köpekleri, ve özel timleriyle eylem yapanları ablukaya almışlardı. DÖB'lü öğrenciler olarak savaşa karşı böyle bir eylemde; emperyalist savaşı engellemenin tek yolunun, kendi burjuvalarımıza silahları yöneltmek ve hedefin iktidarı hedeflemek olduğunu, öğrencilerin özgürleşmesinin de ancak devrimle olacağını dile getirdik. Ancak 'öğrenci inisiyatifinin' öğrencileri oturtması, basın açıklaması için sloganların kesilmesi öğrencilerdeki coşkuya gölge düşürdü Basın açıklamasından sonra da eylem bitirildi.

DEVİRİMİ PRATİK OLARAK ÖRGÜTLEMELİK

Devrim sorununa pratik yaklaşmak, devrimi pratik olarak örgütlemek demektir. Bu pratik, sürece yayılmış, on yıllar boyu sürecek bir pratik değildir. Sorulsa oportünistler de kendilerinin devrim sorununa pratik yaklaştığını söyleyeceklerdir. Oysa onlar pratik faaliyetlerinin tümünü güncel olan devrime göre değil, “çıkamaz ayın son çarşambası” olacak bir devrime göre ayarlarlar. Onlar için devrim bütün canlılığını ve somutluğunu yitirmiş, soyut bir şemaya indirgenmiştir.

Devrimi canlı, diyalektik gelişimi içinde görebilmek, Leninistlere bir avantaj sağlıyor ama devrim Leninistlerden bunun ötesinde bazı şeyler bekliyor. Ezilen ve sömürülen milyonlarca insan artık gözle görülür, elle tutulur bir gelişme istiyor. Açıkır ki, yoğun bir pratik olmadan böyle bir gelişmeyi sağlamak imkansızdır. Örgütlü gücü güç örgütüne dönüştürecek olan pratik faaliyetlerdir. Yoksa hiçbir zaman örgütlü bir güç kendiliğinden büyüyüp gelişemez, bir güç örgütüne dönüşemez. Olayların gelişim çizgisini önceden görebilmek, tüm süreçler hakkında öngörü sahibi olmak, devrime önderlik etmeye aday bir siyasi yapı için olmazsa olmaz koşullardan birisidir; ama devrime önderlik etmek pratik olarak elde edilebilecek bir şeydir. Ancak pratik faaliyetiyle öne çıkan, göz dolduran bir parti bu “tarihsel hak”kı elde edebilecektir.

Tarihte hiçbir örgüt, parti vb. yoktur ki, ondan “en doğru öngörülere sahipti ama başarılı olamadı” diye bahsedilsin. Biliyoruz ki, tarih her zaman olanla ilgilidir, olması gerekenle değil. Bu hiç kimsenin “ne de olsa doğru öngörüye sahibiz” rahatlığına düşmesi gerektiğini gösteriyor. Böyle bir rahatlık, insanı oblomovluğa iten en önemli nedenlerden biri olmaktadır. Ne de olsa tarih bize kapıyı açar, biz de açılan kapıdan içeri gireriz düşüncesi, insanı Godof’dan daha fazla bekletebilir. Öngörülerin gücüne uygun bir pratik faaliyet olmadığı sürece, söz havada kalır; çünkü, insanlar bizi son tahlilde söylediklerimizden çok yaptıklarımızla değerlendireceklerdir. “Aynası iştir kişinin lafa bakılmaz” sözü burada da geçerlidir. Devrim üzerine büyük laflar edip, günlük yaşamda buna uygun davranmamaktansa az konuşup çok, iş yapmak tercih edilmelidir. Bir görev için birisini tercih ederken de buna dikkat edilmelidir. Memur zihniyetiyle değil, ama canla başla, gönüllü olarak çalışan yoldaşlarımız öne çıkmalı ve önleri açılmalıdır.

Özgüven, Rahatlatıcı Değil, Kamçılayıcı Olmalı

Buraya kadar söylediklerimizden çıkarılması gereken en önemli sonuç, önderliğin öngörü gerektirdiği ama sadece bununla elde edilemeyeceğidir. Ancak pratik faaliyetleriyle iddiasını kanıtlamış, sınıflar mücadelesinin sınamalarından güçlü çıkmayı başarmış bir parti devrime önderlik edecektir. Leninist Parti’nin tüm kadroları, ideolojik-politik konularda kendilerine duydukları özgüveni pratik konularda da duymalıdır. Şunu rahatlıkla söyleyebilecek durumdayız: Teorik konularda sahip olduğumuz birikim kadar, pratik konularda da birikime sahibiz. THKO/MB’dan bu yana geçen sürede elde edilen birikim, azımsanamayacak bir birikimdir. Ama eğer fiiliyata dökülmezse, bu birikim bir müddet sonra uçar gider.

Özgüvenle rahatlık birbirine karıştırılmamalıdır. Devrime önderlik etme konusunda kendimize olan güvenimizin, bırakalım bizde bir rahatlık oluşturmasını, bizi daha fazla diken üstünde tutması gerekmektedir; çünkü devrim konusunda iddia sahibi olmak demek, aynı zamanda sorumluluk sahibi olmak, sorumluluklarının bilincine varmak demektir. Hem sadece kişinin kendisinin değil, kolektifin tüm bileşenlerinin sorumluluklarının bilincine varmış olması gerekiyor. Bu nedenle kişiler hakkında değerlendirme yaparken, yapılan işler üzerinden bir değerlendirme yapmak gerekiyor.

İşleri devamlı aksatan, ayak süreyen, oblomovluğun tatlı rehabetine kendini kaptırıp işleri sürekli erteleyen yoldaşlarımız, mutlaka eleştiri konusu olmalıydılar. Bu tür davranışlar eleştirilmediği, bunlara göz yumulduğu zaman, ileride karşımıza daha kronikleşmiş bir şekilde çıkabilmektedir. Bunun önüne geçebilmek için, “hangi iş yapıldı, hangisi yapılacak” bu konuda iyi bir planlamaya sahip olmak gerekir. Planlamanın yanı sıra, iyi bir denetleme de şarttır. Kim nerede, ne yapıyor, kolektif bunların hepsini bilmeli ve gerekli denetimi sağlamalıdır.

Örgütlü bir yaşamda hiçbir şey oluruna bırakılmaz; her şey bilinçlice, belirli bir çizgide yapılır. Hata ve eksiklikler olmaz değil, olur; ama bunlar kolektifin müdahaleleriyle düzeltilir ve yerli yerine oturtulur. Hata ve eksikliklerin üzerinde yeterince durmama, bunları hafifseme tavrı içine girme, kolektife en büyük zarar verecek şeydir. Eleştiri-öze-

leştiri mekanizmasının işlememesi, kişilerin kendilerinin ve başkalarının hatalarını görmemelerini, görseler bile üzerinde durmamalarını getirir. Bu, giderek kendini dev aynasında görmeyi ve bir küçük burjuva hastalığı olan övünçleniği getirir. Kendine güvenle övünçlenlik arasında sanıldığı kadar kalın bir çizgi yoktur; ama ancak iyi bir komünist, kendine güveni övünçlenlikten net çizgilerle ayırt edebilir.

Başarı Kistasımız

Bizi önder konuma yükseltecek olan öngörülerimizin doğru çıkmasıyla övünmek başarı kistasımız olmayacaktır. Elbette yaptığımız ve bundan sonra yapacağımız şeylerin iyi bir propagandasını yapmalıyız. Bu konudaki çekingenliğimizi üzerimizden atmalı ve bütün olumsuzluklara, olanakların kısıtlı oluşuna rağmen başardığımız şeyleri işçi ve emekçi sınıflara duyurmalıyız. Yaptığımız ve bundan sonra da yapacağımız şeyleri milyonlara mal edebiliyoruz. Ama bizi önder konuma yükseltecek olan sonuç alıcı pratik faaliyetler olacaktır. Bir işi yapıp bırakmamak, yapmış olmak için yapmamak, mutlaka sonuçlarını görmek, ürünlerini almak gerekiyor. Yaratıcı, kendine güvenli ve verimli çalışma esas olmalıdır. Bu konuda kistasımız, oportünist hareketler olmamalı. Başarımızın ölçütünü onlara göre belirlememeliyiz. Kistasımız Bolşevik Parti olmalıdır. Onun kendi tarihsel koşullarındaki çalışma temposu, örgütlenme faaliyetleri vb. olmalıdır.

Bir eylemi örgütlemek ve yapmak önemlidir; ama bundan daha önemlisi, kitle eylemlerinde önderliği ele geçirmektir. Bunun için de kitlelerle sağlam, fırtınalara dayanıklı bağlar kurmak, kurulu bağları güçlendirmek ve örgütlülüğe dönüştürmek gerekiyor. Her ilişkimizi örgütlü bir ilişki haline dönüştürdüğümüzde, yayınlarımızı yığınlara ulaştırıp tartıştığımızda, evlerine yayın götürdüklerimiz bize “bizim dergiyi mi getirdiniz?” dediklerinde kendimizi başarılı sayabiliriz. Onbinlerce işçi ve emekçinin eylemlerinde yığınların en önünde yürüyüp, onlara kendi sloganlarımızı attığımızda kendimizi başarılı sayabiliriz. Milyonları ulaştığımız devrimci iktidar hedefine yönelttiğimiz oranda başarılıyız.

“Ne de olsa doğru öngörülere sahibiz” rahatlığını artık bir kenara bırakmamız ve bir an önce öngörülerimize uygun bir pratik çalışmayı hayata geçirmemiz zorunludur. Daha çok pratik faaliyet, daha çok devrimci eylem, daha çok cesur inisiyatif, daha az laf, daha çok iş... □

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

**SAVRA SAVRA
HATTA NASR**

**27 EYLÜL 2003
İSTANBUL**